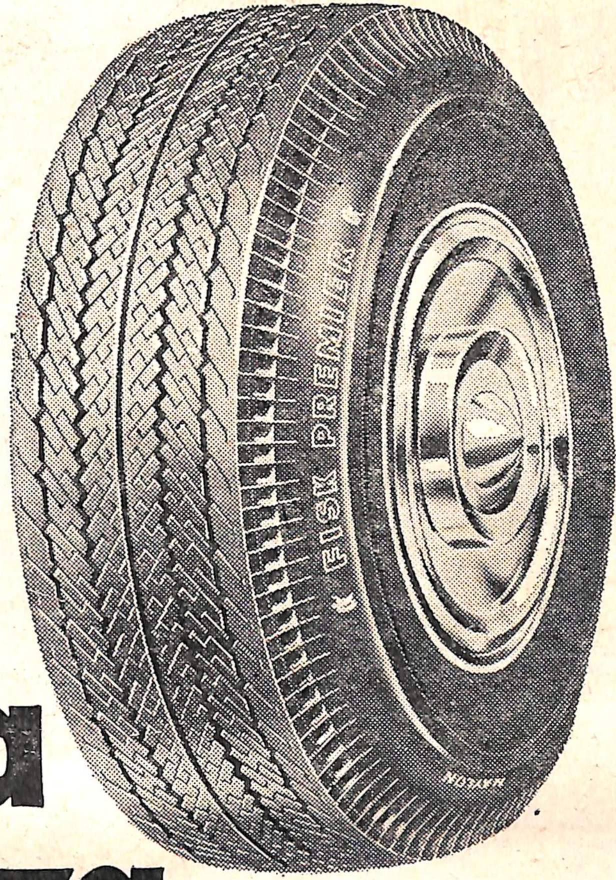
Akbaba

Memuriyette torba usulü uygulanacak. — Gazeteler —

TOMBALACI!

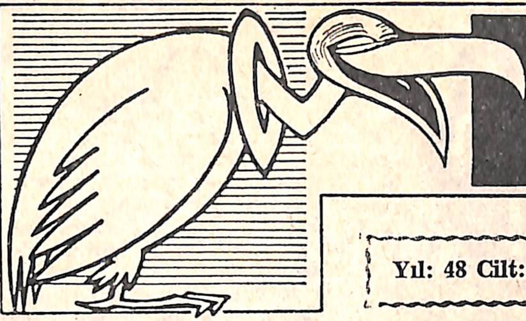
Vasıtanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.
Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.
Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke en dayanıklı lâstiğidir.
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan lâstiğidir.
Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK
sağlam
yumuşak

(Manajans : 2388 — 112)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 31 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Temmuz 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

SÜLEYMAN BEY ÇIKMAZI

BİR eski şarkı vardır: «Yâr elinden yüreğim yaralidir..» diye başlar.

Süleyman bey bu şarkıyı bilir mi? Eğer biliyorsa, söylemenin tam zamanıdır.

Zaten perşembenin gelişi de çarşambadan belliydi. Demirel öylesine dolu-dizgin bir gidişe kaptırmıştı ki kendisini; sağdan soldan:

— Aman yiğidim, ağır ol, bu gidiş, gidiş değil.. diyenlerin seslerini bile duyacak halde değildi. Uzağa gitmeye ne hacet, Akbaba'nın başına gelen haksızlığı bütün okurlarımız hatırlar. Kırkyedi yıllık Akbaba'nın resmî reklâmlarını kesip, şirinlik muskası takınmış iktidar yakınlarına ibadullah kesenin ağzını açmak ve satmayan dergilere reklâm dağıtmak açık bir haksızlık değil miydi?

Dost, ahbap, akraba, yakın ve dalkavuklar şirin görünürler ama...

İktidar sahiplerine ne gelirse bunlardan gelir.

Belâ da bunlardan gelir..

Kaza da bunlardan gelir..

Nitekim belâlar ve kazalar öylesine üstüste gelmeye başladı ki, Demirel bu işin altından nasıl kalkacak Allah bilir. Neresinden tutsanız mantığa ters gelen, neresinden tutsanız çıkmaz görünen bir iş bu... Süleyman beyin anlaşılan şansı döndü.

Ve her şey, bir günlük gazetenin Demirel biraderler hakkındaki yayıniyle başladı.

Gazetenin yazdığına göre, Demirel ailesinin serveti 1965'ten bu yana, birdenbire seksenmilyona fırlamıştı... Sayısı çok şirket kurup ortak olmuşlardı Demireller... Aldıkları banka kredileri 26 milyon liraydı... Devletin arsalarını usulsüz yollardan ucuza kapatmışlardı...

Bu iddialar yalnız bir gazetenin yayınına kalsaydı:

— Eh, ne yapalım.. deyip geçilebilirdi.

Ama öyle olmadı.

Devletin en yüksek denetleme kurulu olan «Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu» nun hazırladığı raporlar da gazetenin yazdığı bazı yolsuzlukları doğruluyordu.

Demirel bunu öğrenince öfkelendi.

Ve bir sabah, Yüksek Denetleme Kurulu üyelerinin dokuzunu birden görevden uzaklaştırıverdi.

İyi bir iş yapmamıştı Süleyman bey...

Nitekim Yüksek Denetleme Kurulu üyeleri mahkemeye başvurup alınan kararı bozdurdular.

Oysa Süleyman bey daha da öfkelenmişti...

Görevden uzaklaştırdığı üyelerin kadrolarını bir hamlede yok ediververmişti.

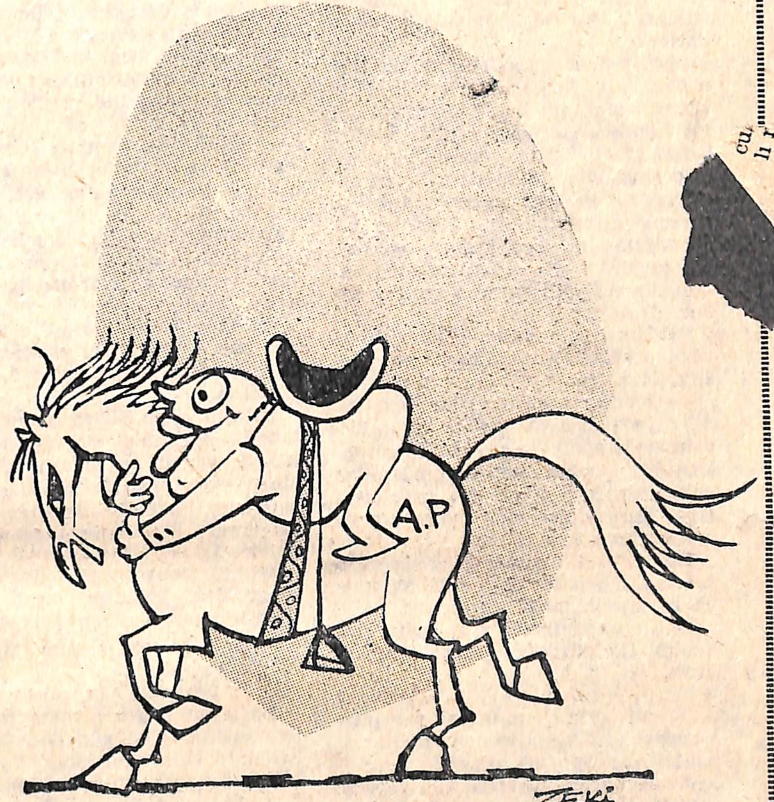
Böylece adaletin elini kolunu bağlamak istiyordu.

Ama aksilikler bu kadarla kalmıyordu ki...

Meclis harekete geçmiş, bir Soruşturma Hazırlık Komisyonu düzenlemişti.

Soruşturma Hazırlık Komisyonu da bin türlü dedi-koduyla çalışmaya başladı. Komisyon Başkanı İhsan Gürsan, dürüst, tanınmış, ağırbaşlı bir kişiydi. Ama Süleyman beyin taraftarlarının hoşuna gitmiyordu. Baskı, tehdit, söylenti, vesaire sonunda İhsan Gürsan Komisyondan çekilmek zorunda kaldı. Ardından Komisyonda Demirel taraftarlarının beğenmediği ikinci üye sayın Selâhattin Cizrelioğlu, Adalet Partisi Haysiyet Divanına verildi.

Ve Divan kararını vermeden istifa etti.

Demirel, AP'de istenmeyen adam durumuna geldi. — Gazeteler —

Soruşturma Komisyonu da böylece eridi, gölgelendi.

Şimdi Süleyman bey başını elleri arasına koyup düşünse yeridir:

— Yüksek Denetleme Kurulu aleyhime karar verdi, hepsini dağıttım... Soruşturma Hazırlık Komisyonunda hoşuma gitmeyen üyelerin icabına baktım... Demek ki güçlüyüm, kuvvetliyim, iktidardayım...

Hayır, sevgili okurlar!

Süleyman bey her gün kendi gücünü yiyen bitiren bir makine haline girmiştir artık...

Adalet Partisinden ayrılmalar, biribirini kovalamaktadır; kovalıyacaktır.

Bugün bir..
Yarın iki..
Öbür gün yirmi altı..
Daha öbür gün kırkbir..

Koskoca parti, yaz güneşi yiyen kocaman bir kartopu gibi erimektedir.

Süleyman bey, güçlü ve yekpare bir AP'nin başına geçmiş; kısa sürede parça parça etmiştir partiyi...

Çevresinde bugün birtakım kişiler hâlâ vardır, ama yarın-öbür gün batan gemiyi terketmek için onlar da çözüleceklerdir.

Böylece parlak bir seçim zaferi, adaleti hiçe saymaya kalkışmış ve gururla başı dönmüş bir Süleyman beyin kişiliğinde ağır bir mağlûbiyete dönmektedir.

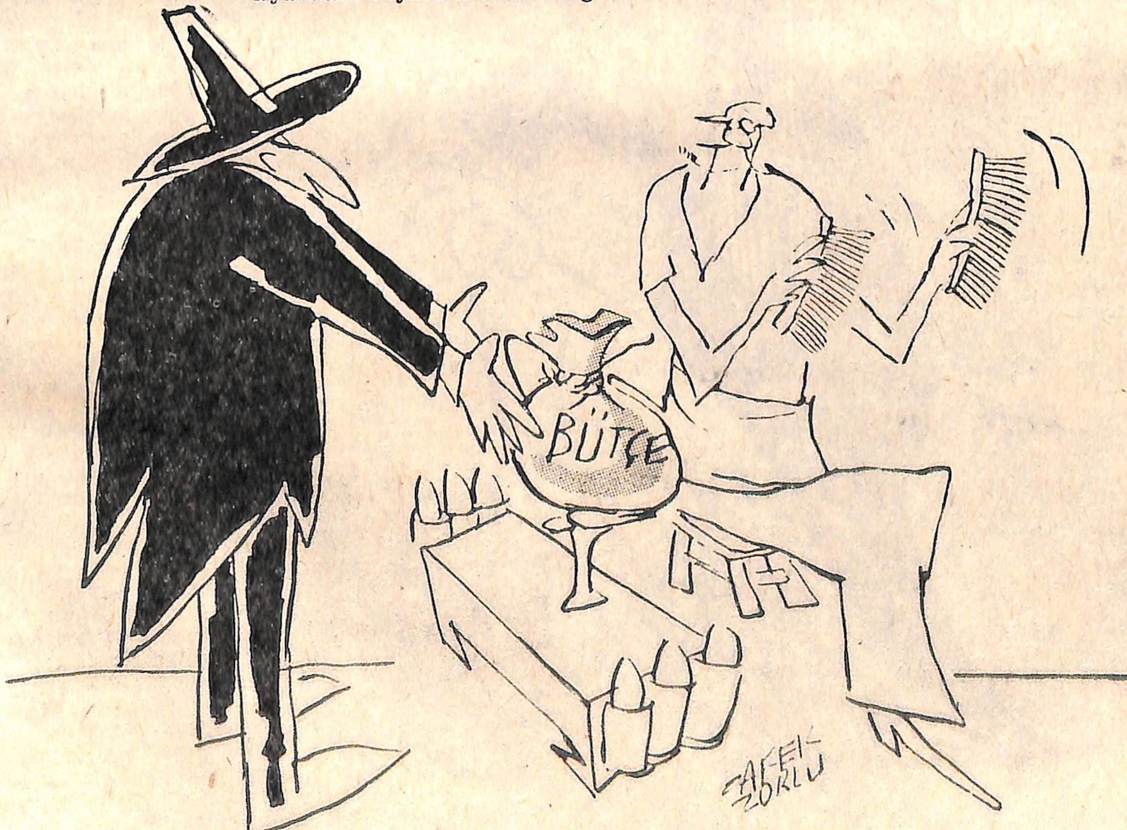
Yazık..

Süleyman bey kendisini kurtarmak için partisini harcamak yolunda pervasız yürüyor...

Hiç tarih okumamış: Bir kumandan kendisini kurtarmak için ordusunu feda etmeyi göze aldı mı, ikisi de kurtulmaz.

AKBABA

Ayakkabı boyacılarından vergi alınacak. — Gazeteler —

— At bir cilâ!..

Mr. Brawn'ın bavulları

VEDAT SAYGEL

AYLARDAN Temmuz olmasaydı, bunaltıcı sıcaklarla birlikte işsizlik ve parasızlığın yükü bütün ağırlığıyla omuzlarıma çökmeseydi, hava alanında o panik çıkmasaydı, canımı kurtarmak için kaçarken kimin olduğunu bilmediğim bavullar ayağıma çarpmasaydı yine bir baltaya sap olamazdım ya; şükür bütün terslikler beni buldu, kırk yıldır yokluk içinde çırpınan bu fukara «Aç tavuk kendini buğday anbarında sanırmış» örneği, Birleşmiş Milletlere bağlı Beslenme ve Tarım Örgütü tarafından az gelişmiş ülkelerde seminerler düzenlemekle görevlendirilen ünlü bir beslenme uzmanı oldum!

Ne uzun cümle değil mi? Büyük adamlar, işte böyle büyük lâflar ederler.

Oysa yukarıda belirttiğim tersliğe kadar ünün böylesine büyüğünü ne umuyordum, ne bekliyordum. Bir işe kapılanmak için sağdan soldan torpil arayıp duruyordum. Çoluk ço- ...k hava alanındaki davullu zurna- ...mahşerî kalabalığın arasına da bu ...denle girmiştik ya... İbrahim be- ... uçaktan inerken kıstırıp elinden ... tavsiye kartı aldık, ne âlâ... A- ...lamadık mı yedi bayram anamız ağladı demekti!

Bekleme salonuna gelir gelmez yüzüne ağlamaklı bir hava veren eşim, İbrahim beyin ellerine sarılıp:

— Ne olursa sizden olur beyefendi, diye ağlamaya başlayacaktı. Kocam sekiz aydır işsiz. Fabrikadan çıkarıldığı günden beri bütün kapılar yüzümüze kapanıyor. Şu yavrucakların kursakları sekiz aydır bir sıcak çorbaya hasret.

Tam sözün burasında anaları bırakacak, çocuklar sesli sesli ağlamaya başlayacaklardı. Arada bir de:

— Ya babamıza bir iş bulun, ya hepimizi öldürün! diye yalvaracaklardı.

Ve:

— İzin verin de mübarek şahsınızı buralara kadar getiren şu fedakâr ayaklarınızı öpeyim, diyerek pat, uzanıverecektim boylu boyumca yere.

Kalabalık arı kovanı gibi kaynaşırken ben, bizimkilere rollerini ezberletiyordum. Ayak öpme numarasının üçüncü provasında bir uçak indi, bir panik koptu, yolcularla karşılayıcılar biribirine karıştı, bir itişme kakışma başladı, ben diyeyim öğrenciler gösteri yapıyor, siz deyin Meclis olağanüstü toplanıyor!

Çoluk çocuğu topladım da, sözde çiğnenmekten kurtaracağım. İki adım attım atmadım, bir şeye tökezlenmemle kaynaşan insan selinin ayaklarının altına yuvarlandım! Alanda bir uğultu, bizimkilerde bir bağırış ki sormayın. Yattığım yerden kulak verdim, kalabalığın yarısı:

— Go Hom Brawn! diye bağırıyor, yarısı da davul zurna eşliğinde:

— Vel kam mister Brawn! diye şenlik yapıyordu.

Benimle ilgilenen yok ya, ayaklar arasında kendime bir popoluk yer açtım da, ayağıma takılıp yuvarlanmama sebep olan sahibini bilmediğim bavulları bir kenara çekeyim dedim. Sen misin diyen? Bavulları almamla, çevremde bağırıp çağıranlar tarafından koltuklanmam bir oldu!

Suçüstü yakalanmanın korkusuyla ben:

— Vallahi de billâhi de kötü bir niyetim yoktu, diye debelenip çırpınıyorum, çevremdekiler sürüyüp götürüyor!

Eşimle çocuklar da çığlık çığlığa peşimizde!

— Yahu kardeşim, bavullar kiminse alsın. Kimse takılıp düşmesin diye kenara çekelim dedik.

Kimsenin sözlerimize kulak verdiği yok. Ağızlar açılmış, gözler dönmüş, bağrışa çağrışa götürüyorlar beni!

— Yahu bir dakikacık müsaade edin de karımla vedalaşayım bâri.

Polisleri de görünce bende şafak attı! Garanti şimdi zabıt tutacaklardı, tanıkların ifadelerini, bizim parmak izini alacaklardı, hava alanından doooğru cezaevine!...

Bir yandan beni kıskıvrak yakalayanlara yalvarıyorum, bir yandan da hemen yarım adım geriden gelen eşime:

— Bütün bu olanları İbrahim beye anlatırsın, diye talimat veriyorum. Cezaevine yatak getirmeyi unutmazsın. Sonra bul buluştur bir kaç kuruş da yollamaya bak.

Söylediklerimi dinlemekten çok olup bitenlere akıl erdirmeye çalışan eşim:

— Bana kalırsa hırsızlık falan değil, başka bir şeyler dönüyor burada, diye fısıldadı. Şöyle bir baksana etrafına...

Baktım ki polislerin gelmesiyle kalabalık dağılmış, davul zurna bir köşede yer almış, onların tam arkasında elleri buketli bir kaç kişi sıralanmış, kalabalık daha gerilerde... Ellerimde bavullarla ben, arkamda çoluk çocuk, iki kolumda iki kişi, ortalıkta kalıvermişiz! Kapısı açık, binecekleri bekleyen siyah arabayı da görünce:

— Tamam işte, dedim. Müdüriyete götürecekler!

Rota tamamdı da, götürenler kibarlaşıvermişlerdi birden. İki tarafta sıralanan çakı gibi polisler şırakkadak selâma durdular, koşup gelenler saygıyla eğilip bavulları elimden aldılar, davul zurnanın arkasında bekleşenler bizi çiçek yağmuruna tuttular. İçimden:

— Eh, bavulların sahibi hırsız olmadığımı anladı da, gönlümü almak için yakınlık gösteriyor her halde, diye geçirirken kolumu dürten eşim:

— Bak, sana söylüyorlar ayol, diye fısıldadı.

Baktım ama anlamak ne mümkün! Türkçe konuşanın son sözleri olan, «Toplumumuz adına teşekkür ederim» kelimelerine zor yetiştim. O bitirdi, yanındaki başladı İngilizce bir şeyler söylemeye. Onunki de bitince önce karşılayıcıların alkışları, ardından bizimkinin fısıltısı duyuldu:

— Senin konuşmanı bekliyorlar ayol. Bir şeyler söyle de gidelim artık.

Hay Allah... Bu gibi durumlarda ne söylenir bilmiyorum ki...

Acaba, «Her ne kadar işsiz güçsüz, parasız pulsuzsak da, başkalarının malında asla gözü olmayan bir milletin evlâdı olarak, bulduğum bu bavulları elbet sahibine teslim edecektim. Görevimi yapmanın huzuruyla bana bu ahlâk anlayışını aşılayan milletime teşekkür eder, büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim» mi desem, yoksa sözü sadece bir «Estağfurullah» la mı kessem? derken...

— Bizi, yabancı birine benzettiler galiba, diye fısıldadı eşim. Mister Brawn dedikleri kimse, seni o sandılar her halde.

— Nereden anladın?

— Anlamıyacak ne var ayol, baksana verdikleri buketin üstünde ne yazıyor?

Baktım ama, yabancı dilde yazılmış iki dizi yazının içinden sadece Mr. Brawn'ı seçtim.

— Eee, ne yapacağız şimdi?

Ağlamaklı bir sesle:

— Durumu idare etmekten başka yapacak şey yok, diye fısıldadı kadıncağız. Ne yapalım başa gelen çekilirmiş. Şunların ellerinden kurtuluncaya kadar Mr. Brawn oluver artık.

— Yahu ol demekle olunsa kolay. Önce dil bilmek gerek. Sonra bu Mr. Brawn denen adamın ne iş yaptığını, buraya neden geldiğini bilmek gerek. Benzettin, ne âlâ... Benzetemedin mi en azından sahtecilikle suçlarlar adamı.

— Şekerim ne kaybedersin? Zaten yanmışız biz. Benzetirsen benzetirsin, benzetemezsen nasıl olsa onlar bizi benzetirler! Yabancı ülkelerden gelip Türkçe demeç verenler az mı?

Başka çare de yoktu zanten. Şurada tekme yumruk beklerken devlet büyükleri gibi karşılanmamızı, bir yabancıya benzetilmemize borçluyduk. Hakarete uğramadan hiç değilse bir ziyafete konmamız da, yerli olduğumuzun anlaşılmamasına bağlıydı.

Ağzımı burnumu büzerek Molnarvarî bir şiveyle başladım konuşmaya:

— Meerabaa Natodaşlarimiz. Var bu ülkede buyuk bir kalkinma.

Karım omuzumun dibinden boyuna fısıldıyor:

— Dilini daha boz ayol. Ne kadar bozarsan itibarımız o kadar artar.

— Kibar dâvetinizle aranizda geldiğim şu an...

Ne söylediğimi bilmeden yarım saat kadar konuştuktan sonra güçlükle susturup, ailece arabaya bindirdiler. Eh, şehre gelince azat edeceklerdi zaar. Oysa yerlerimizin önceden ayrıltıldığı otele gidiyormuşuz. Yerli alışkanlığımla:

— Ne zahmet ediyorsunuz, biz evimizde de yatardık, derken karım koluma çimdiği bastı da kendimi topladım.

Krallar gibi şehrin içinden geçip, saray benzeri otele girdik. Çevremiz gazetecilerle, televizyoncularla dolu. Protokol görevlisi olduğunu sandığım biri:

— Burada yarım saat kalınacak, bu süre içinde gazetecilerle görüşeceksiniz, diye programı bildiriyordu. Sonra topluca şerefinize verilen yemeğe gidilecek, bir saatlik dinlenmeden sonra «Gelişmiş ülkelerde beslenme sorunları» konulu seminere gideceksiniz. Akşam yine ziyafet, sabah dokuzda dönüş yolculuğu...

O bıraktı, gazeteciler yapıştı yakama:

— Ülkemizi nasıl buldunuz Mr. Brawn?

Lorel-Hardi şivesiyle cevap verdim:

— Kulay buldim.

Garsonun getirdiği viski bardağı elimde, yudumladıkça bizim aç mide cayır cayır yanıyor!

— Ülkemizde en çok dikkatinizi çeken şey ne oldu?

— Yabancilara güsterilen ilgi ve sevgi...

— Bir yabancı olarak ekonomik geleceğimizi nasıl görüyorsunuz?

Viskinin etkisiyle biri iki gören bulanık gözlerimi kısarak cevap verdim:

— Büüle...

— Sizce Türkiye tarıma mı kaymalı, sanayie mi?

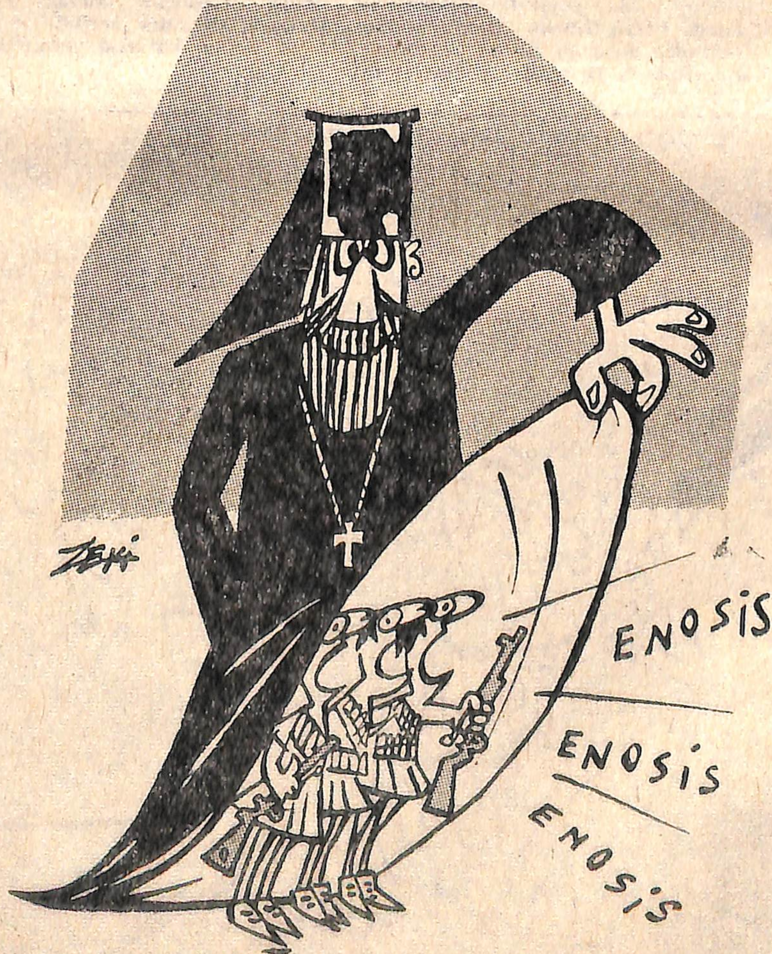
— Biraz una, biraz ütekine... Ülkenin daha hizlı kaymasi için gereken araç ve gereci uzun vadeli yardım faslindan biz veririz.

— Yemeklerimizi nasıl buldunuz?

— Henüz tatmaya kismat ulmadi.

Spordan, dış politikaya, asayişten personel kanununa kadar her konuda görüşlerimi bildirdikten sonra, ziyafette aldık soluğu. Program gereğince yemekten önce karşılıklı konuşmalar yapılacakmış. Onlar ko-

Makarios, Enosis'çi Rumları korumaya başladı. — Gazeteler —

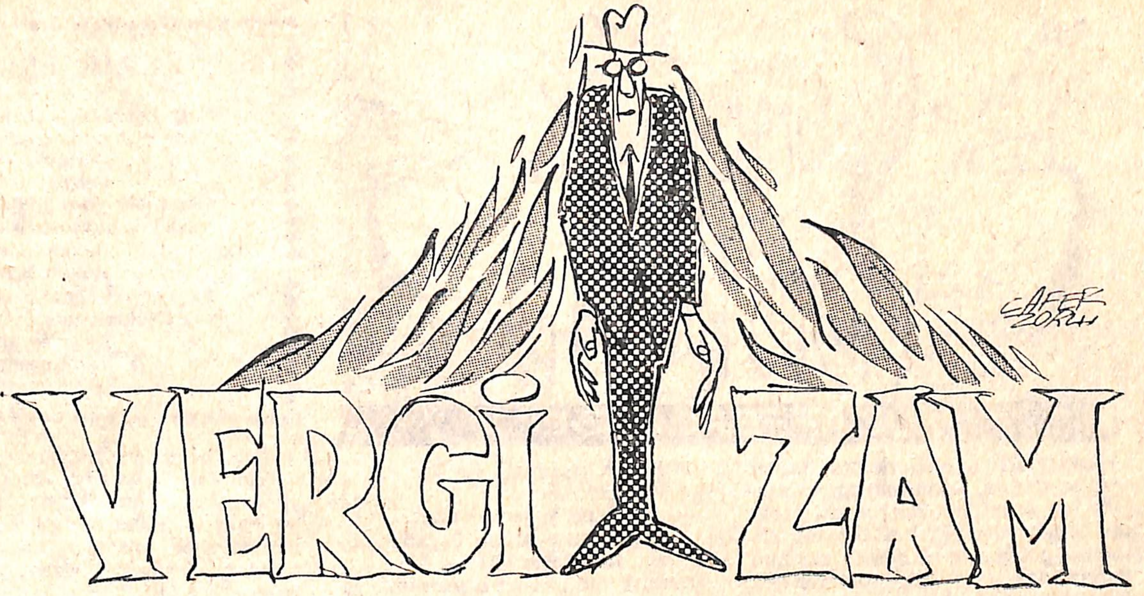
ETEK TRAŞI!

nuştu, biz kıtlıktan çıkmışcasına yedik. Onlar konuştu, biz yedik, sonra ailece ellerimizi açıp Türk usulü bir sofra duası ettik.

Sarayı andıran otelin kuştüyü yataklarında geçirdiğimiz uykusuz bir geceden sonra eş dostla vedalaşma imkânı bulamadan ve nereye gönderildiğimizi bilmeden, bütün direnmelerimize, yalvarmalarımıza rağmen alanda bekleyen uçağa yaka paça bindirilirken, kapının yakınında oturan yolculardan biri, başlığında Mr. Brawn yazılı özel defterine şunları yazıyordu: «Geldim, dönüyorum. Türkiye'de herkes otorite olduğu için beslenme konusunda ne fikrim alındı, ne karşılayan bulundu. Kötü organizasyon nedeniyle sadece bavullarım kayboldu. Haa, bir de hakem tekâmül kursunda ofsayt kararının hangi hallerde verilmesi gerektiği konusunda iki saat süren bir konuşma yaptırdılar.»

Diyeceğim, içerde sürünenlerle, yurt dışında çalışmak için sıra bekleyenlere tavsiyem şu: Ne pasaport için yorulun, ne torpil aramaya koyulun. Hava alanına postu serip, unutulmuş bir yabancı bavulu bulun.

Vedat SAYGEL

İKİ ATEŞ ARASINDA!

YELPAZE

Hışır hışır

GEÇEN gün «Öfkenin Kaynakları ve Etkileri» başlıklı bir araştırma yazısı okuyordum. Birden durup kendime sordum:

— Ömrümde en çok ne zaman öfkelenmiştim?

Gözümün önünden bir sürü iri olaylar, aklımdan o durumlardaki duygu ve davranışlarım geçti. Ama sonunda iki küçücük olay kazandı yarışmayı.

Bir gün eve gelen elektrik tahsildarı sırf bilmem ne kâğıdı yok diye cereyanı kesmeye kalkmıştı. (Sonradan anlaşıldı ki âdetiymiş herifin: ıvır zıvır sebeplerle cereyan kesmeye kalkar, eline bir kaç lira sıkıştırılınca gidermiş. O sırada komşularla konuşmamış olduğum için bu kolaylıktan haberim yoktu.)

Düşünün: ortalık kararmaya başlamış, odamda bir şey okuyorum, bir saat kadar sonra da e- ve misafir gelecek. İstediği kâğıdı bulmaya çalışacağıma, olmazsa ertesi sabah erkenden şirkete gidip çaresine bakacağıma söz veriyor, âdeta yalvarıyorum; «Kâğıt» diyor da başka bir şey demiyor adam. Ve burnuma güler gibi sırıtıp duvardaki elektrik saatine el atıyor...

Birden beynimde bir şey çat etti. Hani sanıkların «Gerisini hatırlamıyorum» lâfı var ya? İnanın, her zaman numara değil o. Ben de o gün ne yaptığımı tam hatırlamıyorum. Yalnız herifin kayıplara karışmasıyla kütkedek kapanan sokak kapısının aklımı başıma getirişi ve titreyen ellerime bakarak «Az daha katil oluyordum» diye dehşete kapılışım dün gibi gözümün önünde.

İkinci olay da bir vergi dairesinde geçmişti. Vergi ödemeye çalışıyordum. Bildirimler mildirimler için doldurulması gereken fiş kâğıtlarının kıtlığı vardı o yıl. Millet o meretlerden birer tane alabilmek için bir masanın önünde upuzun kuyruk olmuş, bekleşiyordu.

Ben de epeyce bekledikten sonra zaman yatırımımın ziyan olmasını göze alamadığım için kuyruktan çıkamıyor, işi bir çeşit inada bindirerek beklemekte direniyordum. Yarım saat kadar öyle ayakta dikildikten sonra sıram geldi; üstüne tepeleme kâğıtlar yığılı bir masanın önünde buldum kendimi.

Kâğıt dağının gerisinde oturan adama istediğim formların sayısını söyledim.

— Makbuzun? dedi.

— Ne makbuzu?

— Geçen seneki makbuzun numarası olmadan fiş vermiyoruz.

Etme, eyleme, anan yahşi, baban yahşi... Dinlemiyor bile adam. Önündeki kâğıtları düzeltiyor. Ben dil döküyorum:

— Size neden yalan söyleyeyim? Burada elinizden bir şey almaya değil, devlete para ödemeye çalışıyorum. İstediğiniz makbuz numarasını hemen getirir yahut yollarım. Lütfen şunlardan verin de bir daha bu kuyrukta beklemek zorunda kalmayayım.

Eğer lâfla «Olmaz» deseydi belki fazla kızmazdım. Ama eliyle sinek kovar gibi bir hareket yaptı. Yapmasıyla, yine o çat sesini duydum kafamın içinde.

Hiç düşünmeden masanın üstündeki kâğıtlardan avuç avuç, demet demet, buruştura buruştura toplamaya başladım. Adam doğrulacak oldu; ama yüzümde ne gördüyse gördü, vazgeçip oturdu yerine. Dışarı çıktığımda ağzımın içinde kan tadı vardı. Meğer dudağımı ısırıp kanatmışım...

İsterseniz deli deyin. Bu «küçücük» olaylarla siz de karşılaşsaydınız daha az sinirlenmezdiniz. İlgi çekici nokta, ikisinde de en önemli rolü kâğıt parçalarının oynaması. Üstünde düşününce farkettim ki beni asıl deliye döndüren şu:

Kendine azıcık yetki verilen insanların bile bu kâğıt üstündeki gücü, hemcinslerine kasılmak ve eziyet etmek için kullanmaları.

Adına bürokrasi denilen bu kasıntı memurlar saltanatı bir çok bizim düzenlerin başlıca belâlarından. Osmanlıcadaki adı ise kırtasiyecilik.

Duydunuz mu? İstanbul Barosu çok önemli bir konuda Yüksek Hâkimler Kurulunun dikkatini çekmiş. Baronun Kurula gönderdiği 2214 sayılı yazıda şu derdi dile getiriyor:

«İstanbul ve yurdumuzun tüm adliyelerinde kırtasiye sıkıntısı mahkemelerin çalışmalarını ters yönde etkilemeye başlamıştır. Bu arada, mahkeme kararlarının sağdan soldan toplanan kâğıtlara yazılması, hattâ yetersizlik nedeniyle kararların yazılışında bir kâğıdın iki yüzünün kullanılması, mahkeme kararlarının ciddiyetiyle bağdaşmamaktadır.»

Yüksek Hâkimler Kurulu bu uyarmayı yerinde görmüş ve bir genelge çıkarmış o konuda. Görüşünü 1970/8 sayılı kararla Adalet Komisyonu Başkanlığına da bildirmiş:

«Filhakika, pelür kâğıdına ve hele kâğıdın iki yüzüne yazılan bir mahkeme kararının okunmada tevlit edeceği güçlük açık olduğu gibi, böyle bir kararın görünüşü de mahkeme kararlarına gösterilmesi gereken ehemmiyet ve ciddiyeti sarsıcı mahiyettedir...»

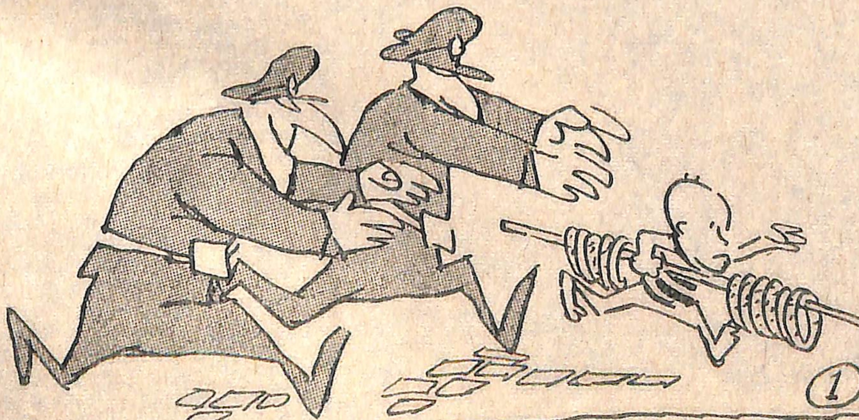
(Kâğıtlar düzelse bile dil kötülüğü ve düşüklüğü nasıl önlenecek? «Ehemmiyet göstermek» ne demektir?)

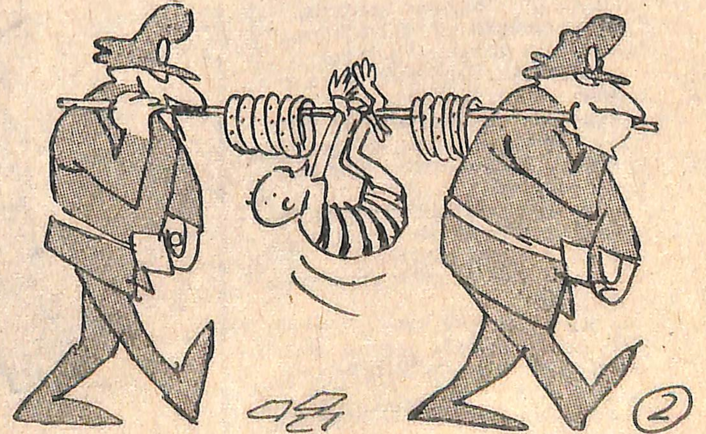
Bu önemli kararın bir örneği de 158/175 sayılı yazıyla Adalet Bakanlığına gönderilmiş. Ancak henüz kırtasiye sıkıntısının giderilmesi ve bu büyük dertlere çözüm bulunması yolunda harekete geçilmiş olduğunu gösterir bir belirti yokmuş!

Hani bazı karikatürlerin komikliği çizgilerinden anlaşılır da altına «Yazısız» kelimesini koymaktan başka bir şey yazmak gerekmez; bu durum da o biçim işte. Görünüşe eklenecek hiçbir söz yok.

Yalnız şu kadarını söyleyelim: Eğer yakın gelecekte kırtasiye belâsından azıcık paçamızı kurtarmaya başlayamazsak, sonunda bizim işlerimizi ne türlü kâğıdın paklayacağı pek belli.

Refik ERDURAN

İNSAN AVI!

ŞAİR EŞREF VE KÂMİL PAŞA

Şair Eşref bir sabah eşeğe binmiş gider,
Yemyeşil tabiatı okşarken nazlı seher...
Serilmiş çiçeklerden envai renk önünde,
Çektiği ıstıraplar kalmış artık dününde...
Eşref bir yere gelir yan tarafı uçurum,
Eşek az huysuzlaşsa nâzik olacak durum.
Bakar ki arkasından bir payton gelmektedir,
İçinde Kâmil Paşa kurulmuş sâfi kibir...
Paşa, Şair Eşref'e eğlenerek takılır:
«— Eşekten düşersen der, aman kafan yarılır!»
Eşref'te bu alayın karşılığı tekmildir:
«— Meraklanma Paşam der, eşeğim pek kâmildir...»

Samim AGAR

TURPİSTAN hükûmetinin başdelegesi de konuşmasını yaptıktan sonra, toplantıya ara verildi. Ulusların delegeleri bir bir salondan çıkıyorlar ve hemen salonun karşısındaki asansöre binerek alt kata iniyorlardı. İşte ne olduysa, bu asansörden dışarıya çıkarken oldu. Turpistan başdelegesi, daha asansörden ikinci adımını atmamıştı ki, birden zıplayıverdi. Turpistan delegeleri, başdelegelerinin bir elektrik akımına falan kapıldığını sanarak:

— Aman ekselâns! dediler.

Ama o, hemen geriye dönerek, arkasındaki Soğanistan devletinin başdelegesine olanca sesiyle:

— Terbiyesiz!... diye bağırdı.

Yâni Tanrı şahittir, ne Turpistan delegeleri, ne de Soğanistan delegeleri hiçbir şey görmemişlerdi. Ama Turpistan başdelegesi bağırmasına devam ederek:

— Şunu biliniz ki, benim kalçama atılan çimdik, milletime atılmış çimdik demektir. Turpistan milleti, bu hareketinizi size ve Soğanistan milletine çok pahalıya ödetecektir... dedi.

Soğanistan'ın başdelegesi:

— Ekselâns, dedi, lûtfen söylediklerinizi geri alınız. Milletimin temsilcisi olarak size şunu söylemek isterim ki, size çimdik atılmamış olup, şemsiyemin ucu herhangi bir yerinize değmiş olabilir...

Bağırma sırası tekrar Turpistan başdelegesine gelmişti:

— Şemsiyeniz nerede? diye bağırdı.

Evet, Allah için her iki tarafın delegeleri de Soğanistan başdelegesinin elinde şemsiye falan görmediler. Bağırdı yine Turpistan başdelegesi:

— Bu hareketiniz, yumuşamaya başlayan ülkelerimiz halkları arasındaki ilişkileri tekrar sertleştirecek ve vahim sonuçlar doğuracaktır. Bunun da tek müsebbibi siz olacaksınız!...

İşte o anda flâşlar patladı ve gazeteciler durumu öğreniverdiler. Soğanistan başdelegesi, delegelerini ardına katarak, hızla kapıdan çıkıp gitti. Bir kısım gazeteci, asansörün başında kaldı, bir kısım gazeteciler de Soğanistan başdelegesinin ardı sıra seğirttiler. Ve sorular her iki tarafa yağmaya başladı:

— Efendim hangi elinizle yaptınız bu işi?

— Beyefendi, her iki devletin arasının gergin olduğunu biliyoruz, acaba bu çimdikleme işini hükûmetinizden emir alarak mı yaptınız?

— Beyefendi, daha önce başka delegeleri de çimdiklediniz mi?

Soğanistan başdelegesi, tüm soruları cevapsız bırakarak, delegeleriyle birlikte lüks arabasına binerek oradan uzaklaştı.

Ama, Turpistan başdelegesinin başındaki gazeteciler hem soruyorlar, hem de cevabını alıyorlardı:

— Beyefendi çimdiklenince neler hissettiniz?

— Efendim, önce arka cebimdeki ayna kayıp düştüyor sandım, sonra bir de baktım ki başdelegenin parmakları oynuyor.

— Bundan önce de hiç çimdiklendiniz mi?

— Asla efendim, asla!

— Kızgın mısınız?

— Pek çok...

— Şimdi ne yapacaksınız?

— Elçiliğimize gidip, Soğanistan'a bir nota hazırlayacağız...

Devrisi günü genel toplantının yapıldığı ülkenin tüm gazeteleri şu manşeti attılar:

«Soğanistan Devletinin başdelegesi, Turpistan Devletinin başdelegesini çimdikledi...»

Hele bu gazetelerden bir tanesinin muhabiri daha da ileri giderek sanki asansörde onlarla berabermiş gibi haberi saniyesi saniyesine veriyordu. Şöyle ki:

«Saat 11.32... Turpistan ve Soğanistan delegeleri asansöre bindiler.»

«Saat 11.32... Saniye 13... Soğanistan başdelegesi, sağ elini cebinden çıkardı.»

«Saat 11.32... Saniye 19... Soğanistan başdelegesi parmaklarını oynatıyor.»

«Saat 11.32... Saniye 34... Şimdi Soğanistan başdelegesi esaslı bir pozisyon bekliyor.»

«Saat 11.32... Saniye 50... Soğanistan başdelegesi esaslı bir pozisyonu yakaladı.»

«Saat 11.33... Soğanistan başdelegesi, Turpistan başdelegesini çimdikledi...»

Altta, büyük skandalın temsili resmi vardı. Resimaltı yazısı da tek bir cümlecikti:

«İşte, böyle çimdikledi...»

Teleksler, telsizler, telefonlar, o günü sabahı, tüm dünyaya yaydılar bu haberi. Haber, Turpistan hükûmetine ulaşır ulaşmaz, tüm Turpistanlılar ellerinde dövizler, sokaklara döküldüler:

«Ekselânsımızı çimdikleyen elleri koparmasını biliriz.»

«Soğanistanlılar şunu bilmelidirler ki, bir tek Turpistanlı kalıncaya dek, intikamımızı alacağız.»

Turpistan hükûmeti, bu konu üzerine eğilmek için, tüm milletvekillerini olağanüstü toplantıya çağırarak, gizli bir oturum düzenledi. Hiç bir gazeteci gizli oturumda neler konuşulduğunu öğrenemedi ama, sonradan açıklandığına göre oturumun tutanakları tam 453 sayfa tutuyordu. Hükûmet sözcüsü, sabaha karşı radyodan şu haberi yayımladı ulusuna:

«Evet, başdelegemiz çimdiklenmiştir, doğrudur. Ama bunu Soğanistan'a pahalıya ödeteceğiz.»

O günkü Turpistan gazeteleri en iri manşetlerde şunu yazdılar:

«Hükûmet savaş kararı alma arifesinde. Ordulara alârm verildi. Soğanistan sınırları sivillerden boşaltılarak, askerî yığınaklar yapılıyor.»

O günkü mitinglerin çoğu Soğanistan büyükelçiliğinin önünde oldu. Kızgın halk, çimdiklenecek bir şey bulamayınca, sinirlerinden elçilik kapısını çimdikleyip durdular...

Soğanistan'a gelince, orada da halk sokağa dökülmüş, mitingler, gösteriler yapıyorlardı. Gazeteler manşetlerinde:

«Kahraman başdelegemiz Turpistan başdelegesini çimdikledi» diye yazıyordu. Sokaklarda gezdirilen dövizlerde ise şunlar yazılıydı:

«Biz işte böyle çimdikleriz.»

Hattâ akıllı bir berberle, akıllı bir terzi hemen bunlardan yararlanarak piyasaya bir saç modeli, bir de elbise modeli sürdüler. İkisinin de adı «Çimdik» ti. O gece Soğanistan'da fener alayları tertip edildi. Millet sabaha dek içti, şarkılar söyledi... Hattâ gece yarısı bir grup sarhoş Soğanistan'lı, Turpistan büyükelçiliğini basarak, büyükelçiyi bulamayınca kavası çimdiklediler... Hükûmet, bu haberi basından gizlemeye çalıştıysa da, beceremedi. Zaten Turpistan büyükelçisi, olayı anında hükûmetine yıldırım telefonuyla bildirmişti...

Sabahki Turpistan gazetelerinin manşeti:

«Kavasımızı da çimdiklediler» diye yazınca, milletvekilleri acele olarak tek tek yataklarından toplandılar. O günkü gizli celse sonucunda oybirliğiyle Soğanistan'a harb ilânına karar verildi. Verildi ama, bazı Turpistanlı gençler, derhal harekete geçerek, memleketten çıkmak üzere olan Soğanistan büyükelçisinin ardından yetiştiler. Belli olmaz, belki de Soğanistan'a kalkacak son uçağın böyle durup dururken birdenbire kırk dakikalık bir rötar yapması, hükûmet kararı da olabilirdi. Bu arada büyükelçiyi çimdikleyecek grup seçilerek uçağa hücum edildi. Gerçi Turpistan kolluk kuvvetleri çok çalıştılar ama, dört gencin büyükelçiyi çimdiklemesine engel olamadılar.

Bu olaydan bir saat sonra, Soğanistan da Turpistan'a savaş ilân etti... Ve bunu derhal Turpistan'a bildirdi.

Amaaaa, her iki devlet de bu savaş ilânlarında kocaman kocaman devletleri unutmuşlardı. Derhal büyük devletlerin, büyük büyük adamları Soğanistan ve Turpistan başkentlerine uçtular. Sınırlarda nerdeyse tüfekler patlayacaktı... Ortalık karışmak üzereydi ki, bu iki devlet ikisi de hem MANTO'ya, hem de PALTO'ya bağlıydılar... Onlar biribirleriyle tutuşurlarsa, tüm dünya devletleri de biribirleriyle tutuşmak zorunda kalacaklar, o zaman kan gövdeyi götürecekti...

(Dolaşık Milletler), çok geçmeden bu konuda oybirliğiyle şu kararı verdi:

«Dünyanın sulh içerisinde yaşaması, aynı zamanda hem Soğanistan'ın, hem de Turpistan'ın MANTO'ya ve PALTO'ya bağlı olmaları bakımından, üyelerden dost ve kardeş Soğanistan başdelegesinin, yine dost ve kardeş Turpistan başdelegesi tarafından huzurumuzda çimdiklenmesine oybirliğiyle karar verildi...»

Soğanistan da, Turpistan da dostluk ve kardeşlik uğruna bu karara uymak zorunda kaldılar. Ve hattâ, ticarî, iktisadî kültürel antlaşmaların yanı sıra, yepyeni bir de bağlaşık kurdular, ÇİMDİK BAĞI...

Muzaffer İZGÜ

TUVALET!

Başkent

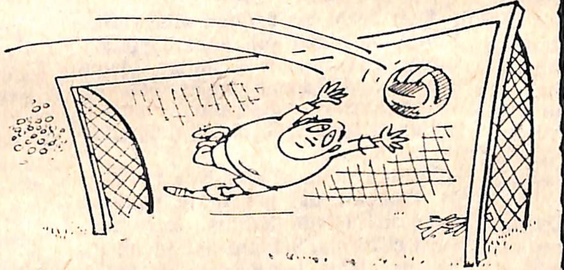
ANKARA'NIN İŞİNE BAK!

Transfer ayında mebus pazarına bakış...

Transfer ayı ile birlikte yurt çapında futbolcu pazarı hareketlenirken, Ankara'da siyasî takımların futbolcuları da yavaş yavaş açığa çıkmaya başladılar. Böylece, Demirel hükûmetinin geçen güven oylaması sırasında bir ara açılıp hemen kapanan mebus borsası yakında yine hararetli pazarlıklara sahne olacağa benzer. Transfer borsasında halen Birlik Spor'un dört Ulusoy'u açıkta...

Son güven oylamasında muhalefet sahasında bulunurken kendi kalelerine attıkları dört şahane golle Süleymaniye'yi Kırkbir Spor'un elinden kurtaran bu dört «mebus», transfer ayı kapanmadan yine Süleymaniye saflarında görünürse, buna pek şaşmamak gerek! Ankara siyasî çevreleri, mebus pazarının ilk satış listelerinde bu dört Birlik'çiden bahsetmekteler...

Öte yandan Temmuzun ilk yarısı dolmadan, üç Süleymaniyeli daha kadro dışı kaldı: Malatya'lı İsmail Hakkı, Manisa'lı Vehbi Sınmaz ve Cizre'li «Senatofor» Selâhattin... Bu üç as, «milliyetçi ve mukaddesatına bağlı necip Türk milletine ihanet etmemek»' gerekçesiyle Süleymaniye'den ayrıldıklarını bildirdiler ve ayrılık nedenlerini basın mensuplarıyla noter huzurunda kamuoyuna duyurdular. Bilindiği gibi daha önce de 26 AP'li açığa çıkartılmıştı...

Yeni taktik :

CHP. Spor'a gelince, son gürültülü Kurultayda takım taktiğini değiştiren ve «sağaçık, sağiç, sağhaf, sağbek ve hattâ orta sahada oynayanları» sahadan da açık mevkilere ayıran Genel Kaptan İsmet Paşa, bütün umudunu ortanın solundaki elemanlara bağlamış bulunuyor... Fakat bu elemanlar sahanın nu-

maralı tribünlere bakan sağ kanadını sevmedikleri için nizamnamede değişiklik yaparak kalecilerin ve dolayısiyle kale direklerinin de iyice sola alınması talep ediyorlar...

Sol taraf, genellikle ikinci haftayımlarda daha gölge olduğundan, bu talep, kale arkasındaki ikibuçukluklar tarafından da şiddetle desteklenmekte!

Sahadan da açığa atılan Satır ve Erim ikilisiyle eski santrhaflardan Ali İhsan, (Beşiktaşlı A. İhsan değil) şimdilik her hangi bir transfer düşünmedikleri ve takım içindeki mücadeleye devam edecek lerini ileri sürüyorlar.

Amblemi «koç» olan Güven Spor yöneticileri ise eski takımları içindeki bu kaynaşmayı ilgiyle izlemekte ve şimdiden bazı transfer hesaplarına girişmekteler... Hattâ —Güven Spor'a yakın kaynaklardan sızan haberlere göre— sözüne inanılır bir GP'li, geçenlerde Rumeli işkembecisinde Satır'la beraber görünmüş ve kendisine bir porsiyon koç yumurtası ısmarlamıştır.

Puan cetveli :

Son açığa çıkma ve çıkarılma işlemlerinden sonra Milli Meclisteki puan cetveli şu şekle bürünmüştür:

Süleymaniye :	**234**
CHP. Spor :	**144**
GP. Spor :	**13**
BP. Spor :	**2**
MP. Spor :	**5**
MNP. Spor :	**3**
MHP. Spor :	**1**
TİP. Spor :	**2**
YTP. Spor :	**1**

Yukarıdaki cetvel dikkatle toplanıp 450'yle mahsup edildiğinde, açıkta kalanların sayısının da kırküçe yükseldiği görülür. Bu da demektir ki, transfer ayında bu 43 kişinin pazarlık şansı bir hayli yüksektir.

Gol averajına gelince; Süleymaniye'nin a t t ı ğ ı, şimdilik yirmialtı.. yediği belli değil! Birlik Spor'un beş, yediği sıfır!

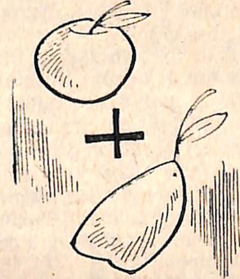
CHP. Spor'un parlâmento ligindeki gol averajı konusunda şimdiden bir hesap yapmak mümkün değil. Bununla beraber İçel'den alınan Celâl Kargılı, takım kaptanına hakaretten oybirliğiyle takım harici edileceğe benzer. Yüksek Disiplin Kurulu bu konudaki çalışmalarına geçen hafta sonunda başladı.

CHP. Spor'un parti meclisi ligindeki gol averajı ise son Kurultaydan sonra şöyle bir manzara arzediyor:

Attığı: 17 (Kemal Satır ve Demir dahil).
Yediği: 14

Çetin maç :

Parlâmento ligindeki puan cetveli, özellikle «Soruşturma Komisyonu» gibi zorlu bir takıma karşı oynayacak olan Süleymaniye için oldukça kritik. Genel Kaptanın her ne kadar hesap ve kitap üzerine Amerika'da ihtisas yaptığı biliniyorsa da, CHP. Spor'un 144 puanı, Kırkbir Spor ve diğerleriyle toplandıkta 216 ediyor... Arada yine de 18 zait puan kalmasına rağmen, Süleymaniye içinden en az 16 puanın Kırkbir Spor lehi ne fire vereceğine muhakkak nazarıyla bakılmakta.. Süleymaniye Genel Kaptanı bu hesabı matematiğin

ana kurallarına ve Anayasaya aykırı bulmakta, gerekçe olarak da «elma ile armudun toplanamıyacağını» ileri sürmektedir. Oysa bundan önceki transfer aylarından bir hayli tecrübe sahibi olan siyasî çevreler, mebus pazarında Ankara armuduyla Diyarbakır karpuzunun bile aynı kefede tartılabileceği görüşünü savunarak her türlü toplama çıkarma işleminin mübah sayıldığına işaret ediyorlar... Bu konuda Kabzımallar Derneğince Danıştay'a yapılan müracaatın olumsuz bir şekilde sonuçlandığı da göz önünde bulundurulursa, siyasi çevrelere hak vermek gerekir!

Genel Kaptanı tarafından da kaydı ihtiyatla incelenmekte ve hesap, yüksek matematiğin Morison teoremine uygunlandığında sonuç (—) çıkmaktadır. Bu yüzden de Genel Kaptan daha şimdiden mebus borsasıyla temasa geçmeyi uygun bulmuştur. İyi haber alan kaynaklardan bir arkadaş, geçenlerde transfer borsasında ayak üstü bir konuşmaya kulak misafiri olmuştur. Süleymaniye Genel Kaptanının adamlarıyla, satıştaki Bağımsız Spor elemanları arasında geçen konuşma özetle şöyledir:

— Siz ona neden talip oldunuz?

— Ali bey Kâmuran'la konuşunca, biz de onun fiyatını arttırdık.

— Öyle ama, Kâmuran bize geldi ve Süleymaniye teklifte bulundu dedi.

— Yalan söylemiş.

— Ne bileyim, ben de açtım telefonu, Recai'ye sordum. O da yemin etti. Ne yapabilirdim yâni?

— Bize en azından yüzbin lira kazık attınız!

Spor toto :

Başkent borsasındaki transferle ilgili haber ve yorumlarımız şimdilik bu kadar sevgili AKBABA okurları...

Haftanın spor - toto sonuçlarına gelince, bütün karşılaşmalar sıfır... Varsa onüç tutturan beri gelsin...

* * *

Milli Meclis liginde, üzerinde en çok konuşulan konulardan biri de, bu yıl hangi takımın küme düşeceği sorusunda toplanıyor. Meclisteki puan durumu ile transfer hesaplarına göre, bu soruyu cevaplandırmak oldukça zor...

Fakat mutlaka bir tahmin yapmak ve Sezar'ın hakkını bana vermek gerekirse; küme düşmesi muhtemel takımı söyleyelim:

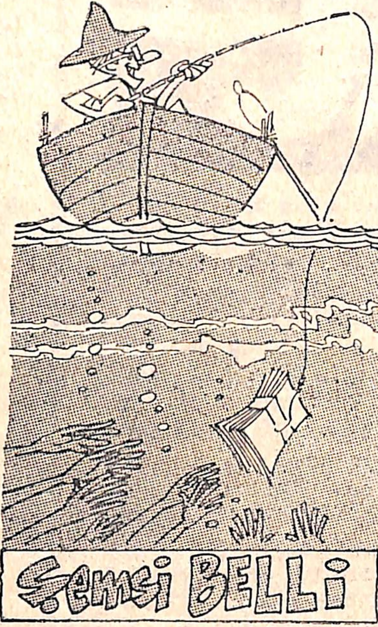

— Millet Spor!

A. ÖRSAN

AŞK DERSLERİ

Balıkçılık

İŞTAHLI insanlar üç kısma ayrılır: Et Yiyenler, Ot Yiyenler, But Yiyenler.

Et Yiyenler'in büyük bir çoğunluğu, ağızlarının tadını bilirler. Bu nedenle en çok hoşlandıkları et türü «Balık Eti» dir.

Aşk Okyanusu'nun tüm balıklarını, Tanrı, ağzının tadını bilen kulları için yaratmıştır.

Aşkolojik çağların tarihî gelişmesini incelediğimiz zaman «Havva Ana» mızın, Âdem Baba'nın oltasına takılan ilk balık türü olduğunu kolaylıkla görebiliriz. (O çağlardan beri kural değişmemiştir: Analarımız, hâlâ, babalarımızın oltasına takılmakta, babalarımızın oltaları da en ilginç balık yemleriyle avcılık görevine devam etmektedir!)

KÖKÜ VE KÖKENİ :

Bir şeyi tanımak ve anlamak için kökünden, kökeninden başlamak lâzım, dii mi efendim?

Balık ve balık avcılığının kökü, yukarda da açıkladığımız gibi taaaa Havva Anamıza kadar uzar.

Balığın kelime olarak köküne, kökenine gelince: Biliyorsunuz, çiçekten çiçeğe konan çapkın arıların ürünlerine «Bal» denir.

Dünyanın en tatlı şeyi «Bal» dır. İşte bu tatlı sözcükten üretilmiş ve türetilmiş nice kelimeler ve kavramlar vardır ki, hepsi en az «Bal» kadar yararlı, tatlı ve ilgi çekicidir.

Baldız, Baldır, Balayı, Balerin... Ve nihayet Balık... Aynı renkli zincirin pırlanta halkaları, aynı bal peteğinin kehribar damlalarıdır...

Mitolojiye göre, dünya üzerinde yaşayan her genç kızın ve kadının, —aslına tıpatıp uygun bir benzeri de— denizlerde yaşamaktadır. Balıkçılık dersimizin kapsamı içine giren deniz ürünleri, bir bakıma, her gün, her saat, karşı karşıya haşir-neşir olduğumuz dişisel kara ürünlerinin birer sembolüdür. (Kaya Balığı ile kayınbiraderiniz, yengeçlerle kayınvaldeniz arasındaki benzerliği tüm ayrıntılarıyla inceleyiniz!)

ÇEŞİTLERİ :

Balıklar çeşit çeşittir. Gecekondu bölgelerinde avlayabileceğiniz nehir, göl ve dere balıkları avlanması, tavlanması ve tavalanması nisbeten kolay balıklardır. Bunlara **Tatlı Su Balıkları** denir.

Köylerde, kasabalarda, taşra illerinde de zaman zaman oltanıza takılan bu tür balıkların içinde eti pek nefîs olan «Alabalık» türünü, aklınızın bir köşesine tükenmez kalemle yazınız. Alabalığın yanakları al aldır. Allık ve pudra değmemiştir çoğu kez o yanaklara. Ve de büyük kentlerin büyük denizlerinde oynaşan öteki balıklar gibi fazla oynak ve kaypak da değildir.

Tatlı su balıklarını, büyük kentlerin tuzlu suyuna attıktan sonra tümünün tadı-tuzu değişir. Renkleri şanjanlaşır, pulları ışıldamaya, mini etekleri hışıldamaya başlar. Ve çok kısa süre içinde çevresine öylesine rahatlıkla uyar ki, hiçbirini Yüksek Sosyeteye mensup **Tuzlu Su Balıkları**'ndan ayırmak olanağını bulamazsınız.

Tuzlu Su Balıklarının en ilginç olanları Lüfer, Barbunya, Kılıç, Kalkan, Levrek gibi lüks balıklardır. Bunların avlanması da zordur, hazırlanması da. Vitrinleri, zengin konakların yatak odalarını, pardon, gönül sofralarını süsleyen.. avlayıcısından çok başkalarını besleyen sosyetik balıklardır bunlar. (Çevrenizdeki sosyetik balıkları gözden geçiriniz: Hilton'da, Çınar Otelinde, Efes Otelinde, Tarabya'da, plâjlarda, yalılarda, köşklerde, villâlarda ve süper ekstra konforlu apartman katlarında gözden geçirdiğiniz bu balıkları, fırsat bulursanız —ara sıra— elden de geçiriniz. Ele geçmesi de, elden kaçması da çok kolaydır. Yeter ki oltalarınızın ucundaki yem, çek defteriniz olsun!)

Aşk ilmi çok dalgalı bir bilimdir, sevgili öğrenciler. Olgunluk ve dolgunluk ister. Balık dediğin, tavaya uzanınca tavayı dol-dur-ma-lı.

Seks literatürüne «Balık Etinde» sözcükleriyle geçen deyim işte bu olgunluğu ve dolgunluğu tanımlar.

Genç kızlar, onyedibuçuk yaşına kadar genellikle nefîs bir uskumru balığını andırırlar. Işıl ışıl menevişleriyle, gök mavisinden buzlu yeşile kadar pul pul değişen renkleriyle cıvıl cıvıl dolaşırlar toplum okyanusunun dalgaları içinde.

Eğer zorlu bir ustanın oltasına takılmış ve nikâh salonunu boylamışlarsa onyedibuçuk yaşından yirmidokuzbuçuk yaşına kadar palamut yavrusudurlar. Kalçalar, göğüsler, kollar gittikçe irileşmeye, dolgunlaşmaya başlar.

Kamuoyunun «Balık Eti» sözleriyle nitelendirdiği genellikle Palamut balığıdır! (Evde kalmış.. kurumuş.. suyu çekilmiş, uskumrular biçim itibariyle çiroza benzerlerse de onlardan çiroz salatası bile yapılmaz çoğu zaman!)

Otuzundan sonra... (Otuzundan yukarıya çıkmış balık da var mı ki?) Evet.. otuzundan sonra Palamutlar irileşir... Doktrindeki bir düşünceye göre sokaklarda ara sıra karşılaştığınız «Tombul Teyzeler» in hemen hemen hepsi Palamut azmanı birer Torik'tir. (Tabiî aralarında Fok Balığı türünden olanlar da vardır!)

Bazıları Mürekkep Balığı gibi pek fazla boya çıkarırlar. Boyalarının ve foyalarının size bulaşmaması için bu tür balıkların avcılığına asla girişmeyiniz! Mini etekli İstavritler, maksi etekli Lüferler, şık pelerinli Kırlangıç balıkları, ufak-tefek Hamsiler, nar çiçeği tuvaletleri içinde tabağınıza uzanan Barburyalar, defne yaprağı ile birlikte çatalınıza batan Kılıç şişleri... ve daha nice nice güzelim balıklar varken Torik'lerle, Balina'larla ne işiniz var?

SÜS BALIKLARI :

Bazı kişiler, —gönül bu ya!..— balık eti sevmezler!... Sedef saplı bir şemsiyeyi, ya da maroken bir evrak çantasını beraberinde taşır gibi, sahibi bulundukları derya kuzularını sadece süs unsuru olarak kullanırlar. (Kristal akvaryumlar içinde beslenen ve mermer havuzlarda yetiştirilen bu çok renkli balıkların oynaşması, kaynaşması sahiplerine dinlendirici bir zevk ve anlatılması güç bir heyecan verir.)

Aşkolojik ortamdaki süs balıkları, öteki süs balıklarının aksine yalnız akvaryumlarda, yalnız havuzlarda değil; yakışıklı jigoloların, kulağı kesik hovardaların ortak çabası ile başka yerlerde de yaşayabilirler. Özellikle orta büyüklükte bir reçel kavanozunda kaçamak geceler geçirip tekrar akvaryumuna, ya da havuzuna iade edilen balıklar bu çeşitler arasından seçilir. (Balıklar çeşit çeşittir, ama yatak odasında bütün çeşitler biribirine eşittir: Hepsi Havva Anamıza özenirler!)

AVLANMA TÜRLERİ :

Dersimizin en önemli noktasına geldik. Ama ne yazık ki ders zilinin çalmasına pek az zaman kaldı. Bu darlığa ne kadar şey sıkıştırabilirsek o kadarla yetineceksiniz.

Balık avlamak çok zevkli, çok tatlı ve çok oyalayıcı bir sanattır, sevgili arkadaşlarım.

Balık vardır.. günlerce, saatlerce peşinde koşturur sizi. Oltanızı parçalar, sandalınızı devirir, hayatınızı altüst eder.

Balık vardır... Kendi isteği ile, kendi ayağı ile düşer ağınıza... Düşer ama.. yine de çalım olsun diye çırpınış numaraları yapar... Elinizden hemen kayacakmış gibi oynak ve kaypak bir dişilik taktiğine başvurur.

Genç kızların ve kadınların büyük yığınlar teşkil ettiği çevrelerde **Dalyan Avcılığı**, hem hareketlidir, hem de bereketlidir! Özellikle profesyonel avcıların, **Beyaz Balık Ticareti** ile uğraşan ve balık yemekten fazla başkalarına balık sunmaktan haz alan kurt ticaret erbabının avlanma şekli budur.

Voli, Ağ gibi araçlarla da balık avcılığı yapanlar vardır. Bunlar da genel olarak yukarda belirttiğimiz Dalyancıların yan kuvvetleridir.

En güzel balık avcılığı amatör avcılıktır. **Olta, Çapari** balığının lezzetini hiçbir zaman, hiçbir yaşta ve hiçbir yerde bulamazsınız.

Balık avcılığında oltayı atanın feraseti ne kadar önemli ise **Olta Yemi**'nin niteliği ve niceliği de o derece önemlidir.

Tatlı bir bakış, bir olta yemidir. Ama her balığı bu kadarcık bir yemle avlayamazsınız.

Işıl ışıl bir alyans, maroken kaplı bir nikâh cüzdanı, dokunaklı bir şiir, okunaklı bir mektup, çek defterinizin bir yaprağı, hâtıra defterinizin bir kaç yüz yaprağı.. bir buket çiçek.. bir kadeh içki.. bir avuç güzel ve renkli yalan.. hepsi.. hepsi birer ilginç olta yemidir...

Dinamitle balık avlayanlar da vardır. Ama bu tür avcıların çoğu soluğu kodeste alır ve avladığı balıklar ekseri başkalarının tabağına uzanır. (Aşkınızı demokratik hukuk düzeni içinde Anayasal koşullara paralel bir ortam içinde geliştirmek istiyorsanız oltanıza yaklaşmayan hiçbir balığı dinamit, tüfek gibi ateşli ve ateşsiz silâhlarla korkutmaya ve avlamaya kalkışmayınız!)

— Güreşte yine hezimete uğradık. —

YEMEK TÜRLERİ :

Balığı avlamak marifet değildir!.. Balıklar alık olurlar avcılar karşısında. Çabuk avlanırlar. Marifet odur ki, avladığınız balığı ağız tadı ile yemesini bilesiniz...

Plâjlarda, kızgın güneş altında, kum üstünde «Fırında Balık» yapabilirsiniz. Orta yerde pişen her yemekte herkesin gözü kalır ama.. başka çareniz yoksa...

Yalnız fırında iyice pişirdiğiniz ve tam yenilecek kıvama getirdiğiniz balığı rahatlıkla yiyebilecek bir yer aramanız —başkalarının fazla yutkunmasına ve çevre yetkililerinin müdahalesine meydan vermemek için— zorunludur...

Bazı avcılar en lezzetli balık yemeğinin **Garsoniyer Buğulaması** olduğunu söylerler. Henüz doğmamış müelliflerinin fikrine göre, balığın lezzetine varabilmek için kotranızla, yatınızla, açık denizlere açılacaksınız... Dört yanınızın ufuk olduğu bir noktada demirleyeceksiniz teknenizi.. Sonra efendim, arzularınızın mangalında heyecanlarınızın ve hislerinizin közlerini kor haline getirip, balığınızla nefîs bir ızgara yapacaksınız. **Izgara Balık**, bu koşullar içinde iki kadeh buzlu rakı ile birlikte pek nefîs olurmuş! (Hocanızın yatı ve kotrası olmadığı için bu tür bir balık ızgarasını ancak sandallarda denemişti bir zamanlar. İçinizde yatı ve kotrası olanlar ızgara balık servisine başlayacakları zaman umarım ki bizi de haberdar ederler!)

Herkesin her kentte ücretini ödeyerek, kolayca sofrasına aldığı **Konserve Balıklara** pek itibar etmeyiniz. Ne de olsa konservedir. Bozuk olabilir. Mikrop kapabilirsiniz. Hiçbir şey olmazsa mideniz bulanır, uzun süre balık eti yiyemez olursunuz.

DERS DIŞI ÖDEV :

1 — Akvaryum balıklarının kanatlarını, kuyruklarını, pullarını, tellerini, yüzgeçlerini inceleyiniz. Geyşa tipi Japon balıkları ile fingirdek İspanyol balıkları arasındaki benzerlikleri ve ayrılıkları bulunuz.

2 — Yılan ve kurbağa etine bayılan tatlı su levreğinin tutumu ile işbu dersimizde söz konusu edemediğimiz **Pavyon Balıklarının** tutumunu karşılaştırınız.

3 — **Balık Pilâkisi**'nin hazırlanış şeklini çevrenizdeki bilirkişilerden öğreniniz ve sıcak balıkla pilâki arasındaki farkı araştırınız.

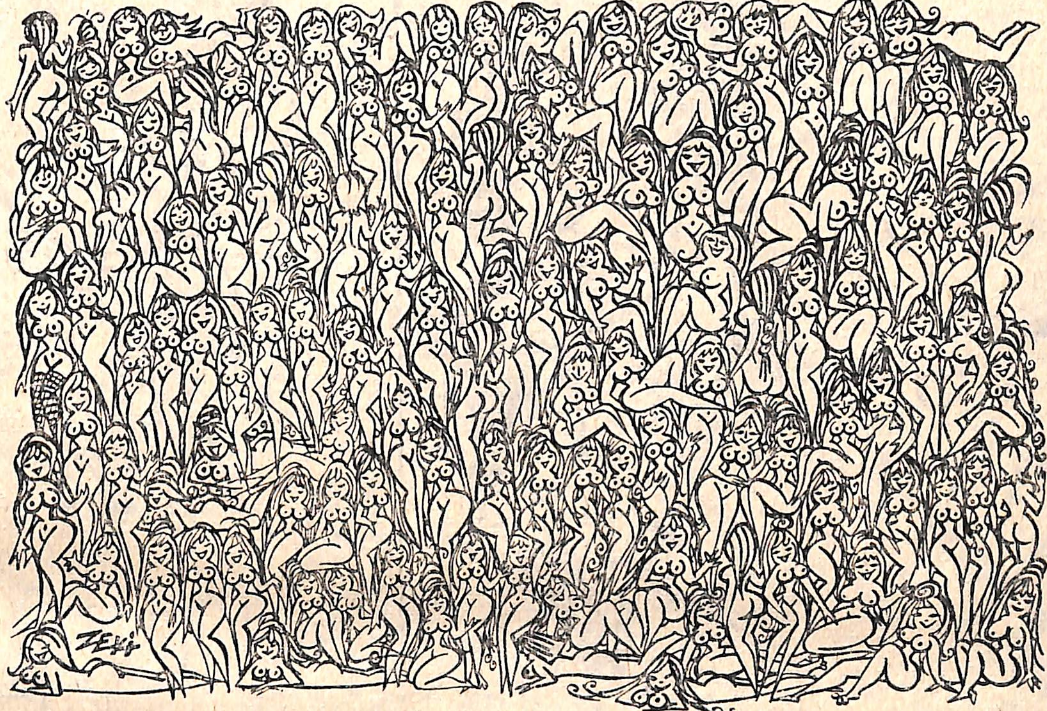
Şemsi BELLİ

— No. 3 —

— Aramızda bir erkek var...
Acaba NEREDE?

BULAN KAZANIYOR

N: NE, NEDEN, NEREDE, NİÇİN, NERESİ, NASIL ?

Yarışmamız, her yaştan ve her baştan Akbaba okurunu ilgilendirsin istedik. Bunun için seçtiğimiz «BULAN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur:

Her sayıda bir karikatür yayınlanacak ve bu karikatürle ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir.

Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir karikatürle bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Karikatürle ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BULAN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:

AKBABA MECMUASI
YARIŞMA SERVİSİNE
Divanyolu — İSTANBUL

2 — «BULAN KAZANIYOR» yarışmasında, her hafta bir karikatürle bir kupon yayınlanacak ve sekiz hafta sürecektir. 19 Ağustos sayımızda son karikatürle son kupon yayınlanmış olacaktır.

3 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BULAN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz karikatürün cavabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

4 — Doğru cevap verenler arasında kur'a çekilecek; kur'a sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 200 lira kazanan okurlara ayrıca Akbaba yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

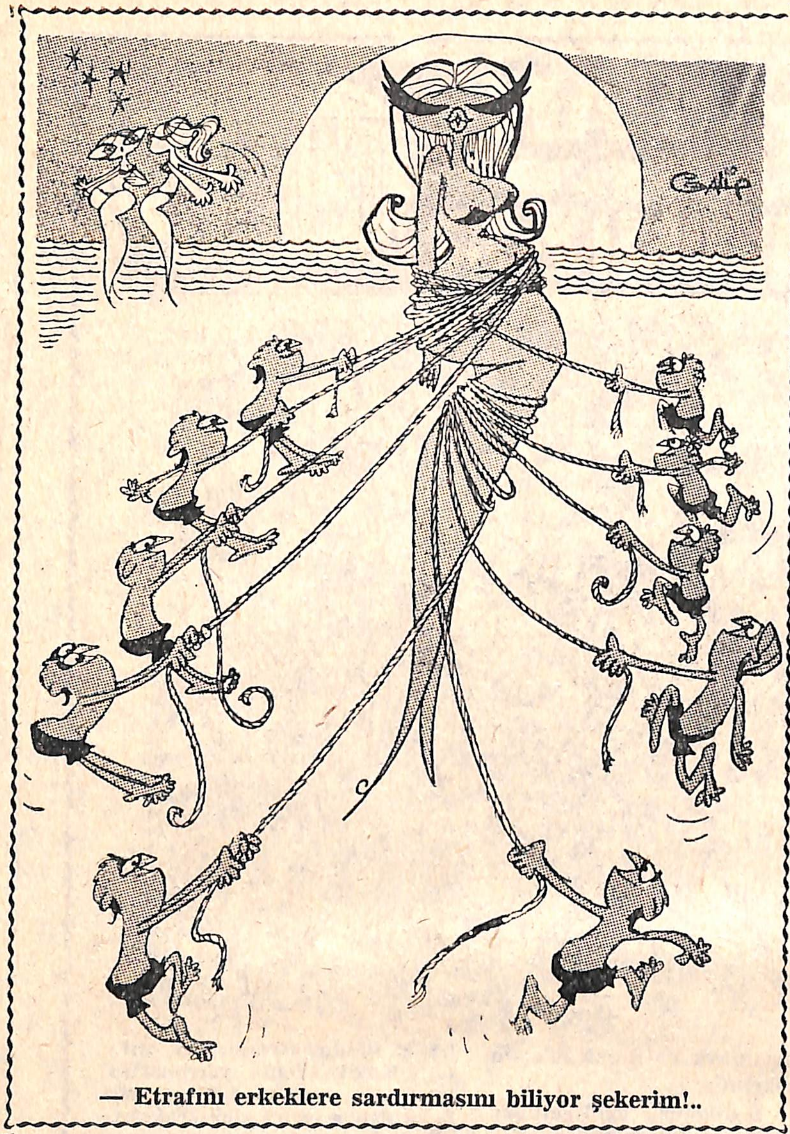
«BULAN KAZANIYOR» yarışmasına katılmakla, gülecek, düşünecek, bulacak ve kazanacaksınız.

DİKKAT! «Bulan Kazanıyor» kuponu arka kapaktadır.

— Vergilerin tatbikine başlanıyor. —

Yazısız

— Etrafını erkeklere sardırmasını biliyor şekerim!..

HALK NELERE GÜLÜYOR

ADRES

Elimde yazılı adres, ilk kez gittiğim kentin sokaklarını gece karanlığında arşınlayıp duruyordum. Kendi başıma bulamayacağımı anlayınca, ilk karşılaştığım yaşlıca birine:

— Afedersiniz bey amca, diye sokuldum. Şu adresi, bana gösterebilir misiniz?

Alkollü olduğu ayakta güçlükle durmasından anlaşılan adam:

— Göstereyim, dedi. Göstereyim ama, biz şimdi neredeyiz?

Ferhan ERCAN — Bursa —

TRAFİK AŞKI

Bir trafik polisi, arkadaşına askerlik anılarını anlatıyordu:

— Akşam üzeri çavuş mutfağa girdi ve hayatında ilk defa patates soyan beni gördü:

— Ne bunlar böyle lan? dedi. Baş gadar patatisleri cincalak (küçücük) yapmışsın. Goca ordunun malını hiç idersin ha?

Suratıma sağ elinin tersiyle bir tokat aşketti ki sorma! Gözlerimde sarı, yeşil, kırmızı ışıklar söndü yandı, söndü yandı; trafik aşkı bende böyle başladı.

Ali TOSUN — Keçiören —

— Bugün deniz bir h

YAT UNU

Geveze Zeynep ananın öncülüğüyle köylin iki garibi Süleyman'la Emine'yi başgöz ettikleri günün sabahında Süleyman erkenden yola düşmüş, camiye gidiyordu ki bir ses:

— Nasılsın oğlum Sülüman, eyimin? diye sordu.

Bu Zeynep anaydı. Kapıdan sesleniyordu.

Süleyman mutluydu, mestti. Komşu damlardan uzanan kadın-kız başlarını farketmedi bile:

— Allah ırazı ossun ana, dedi. Cümle Muhammed ümmetinle beraber.

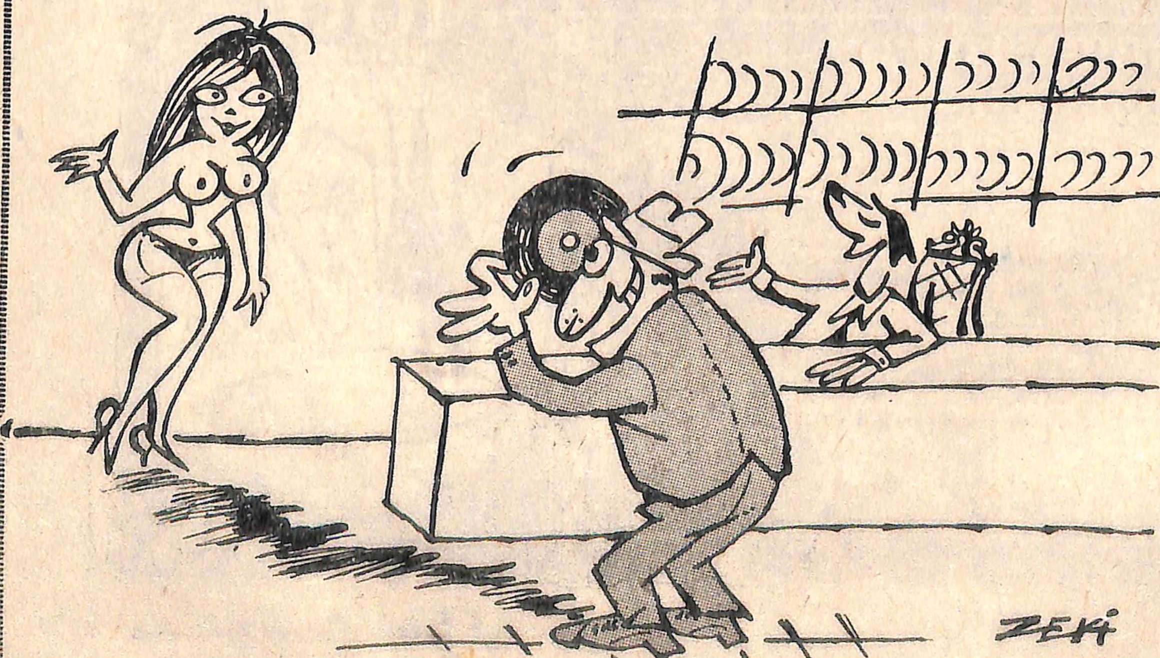
Zeynep ananın gözünden ne kaçar ki. Süleyman'ın ayaklarına bakarak:

— Ülen Sülüman, çorabın tekini nettin?! diye sordu.

Süleyman ayaklarına baktı. Gerçekten bir ayağında çorap yoktu. Saf saf:

— Yatakta unutmuşum ana, yatakta unutmuşum! dedi.

Piyasada müstehcen plâk dolu. — Gazeteler —

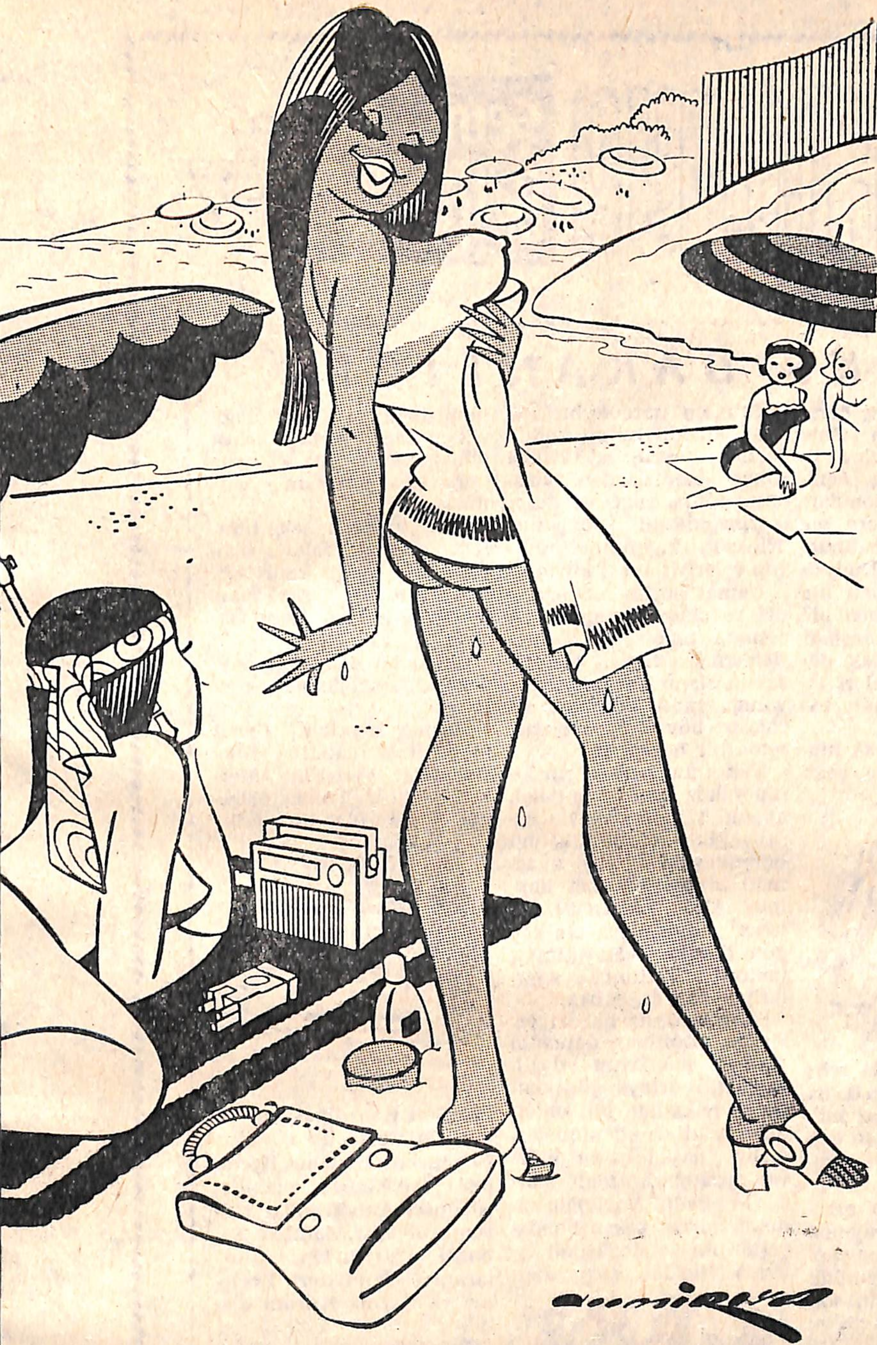
— Yok, bizde bundan daha müstehcen plâk yok bayım!..

Ah şu ya

Yıldızlar daha yakın... Samanyolu aydınlık,
Yapraklarla konuşur, bir rüzgâr ılık ılık...
Denize girmiş şehir, balıklarla karışık...

Sahile karşı balkon... Arada sessiz cadde,
Yandaki apratmandan ay çıkar bu saatte,
Yürek, falcı elinde; sanki fincanda kahve...

Bu sahilin kızları, geceyle iner yola,
Küçük küçük taş atar... Şarkı söylerler su
Yarıya inmiş kadeh, kamçı vurur duyguya

...... Erkeklerle dolu!..

Türkiye'de çıplaklar kampı kurulacak. — Gazeteler —

Erkek — Birazdan çıplaklar kampına üye olacaksın sevgilim!..

KTA
MUŞ

Birden dört bir yandan kadın kahkahaları sardı çevresini garibin. Bazı yaşlı kadınlar da:

— Pek mi dayıydı Sülüman, pek mi hoştu?!

— Tühhh Sülüman, Emine sapıtmış seni!...

— Apdes almayı da unutmuşundur gari sen!...

— Kendini unutmadın mı len yamık Sülü!...

— Böyle eder elin gızı!...

Diye taşlamaya baladılar. Kızların isterik kahkahalarının ardı gelmiyordu. Süleyman şaşırdı, kekeledi:

— Deh gidi gahpacıklar sizi, dedi gülenlere. Utanmıyorlar, sinmişler de naf (lâf) dinliyorlar. Gancıklar n'olacak!...

Gerisin geri hızla eve döndü.

İbrahim YAKAMOZ
— Ankara —

HALK NELERE GÜLÜYOR

KÜRDİLİHİCAZKÂR

Bir koltukta dokuz karpuz görmek isteyen gelsin Karaman'a Hüseyin Selek'le tanışsın. Üzerinize âfiyet, övünmek gibi olmasın, kendisi Kürt olan Hüseyin'in yapmadığı iş yoktur: Kömür müteahhitliği, şoförlük, gazete muhabirliği, Fruko, Pepsi-Kola başbayiliği, römork satıcılığı, tesviyecilik, kulüp idareciliği, spor-toto bayiliği, bakkallık... İşlerinin çokluğundan sık sık yolculuk yapan Hüseyin, geçenlerde İstanbul'a gittiğinde Sulukule'ye uğramış. Dönüşünde anılarını tatlı tatlı anlatırken sözlerinin arasında:

— Âbi görecen, bi karşılama yaptılar, tam otuz kişi vardı ekipte. Bi başladılar Kürdilihicazkârdan...

Gürsoy sözünü kesip:

— Atma Hüseyin kardeş, sen ne anlarsın makamdan filân... deyince Hüseyin gülerek:

— Gürsoy kardeş, övünmek gibi olmasın, derhal anladılar Kürt olduğumu da onun için Kürdilihicazkârdan başladılar. Önünde Kürt olmayan başka bi makamla başlasalardı halleri dumandı.

Hikmet UĞURLU — Karaman —

...geceleri

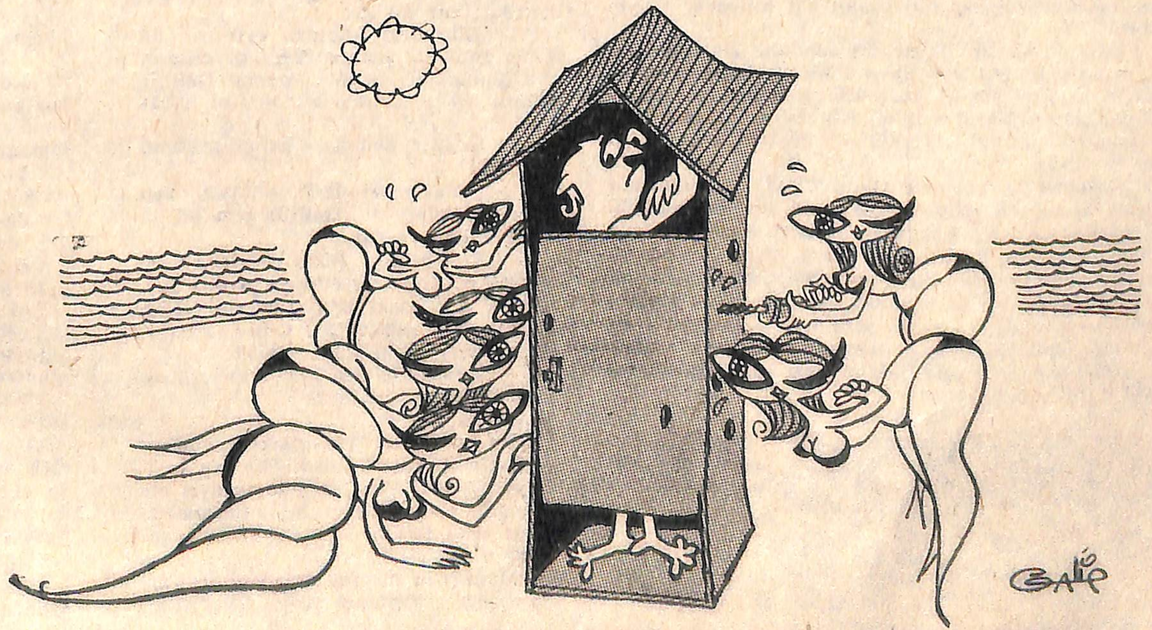
...arşıki dairede tüm pencereler açık,
...eriye uzanmış bir meraklı sarmaşık,
...nırım, bana inat, genç dula o da âşık...

...hil boyu gezinen, çiftlerin gölgeleri...
... ileride birleşir... Kenetlenir elleri,
... şu yaz geceleri... Ah şu yaz geceleri...

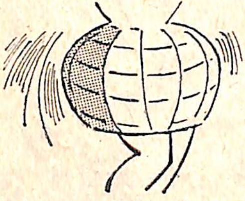
...anmayın her gecem böyle sevdalı değil,
...eniz bana çok uzak... Evim balkonlu değil,
...kıcı bir ter basar... Serin rüzgârlı değil...

Fikret YILMAZ

Kadınlar, «Erkeklerle eşitlik hakkı» istediler. — Gazeteler —

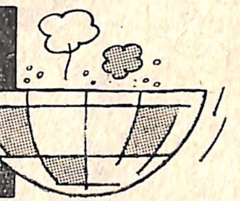

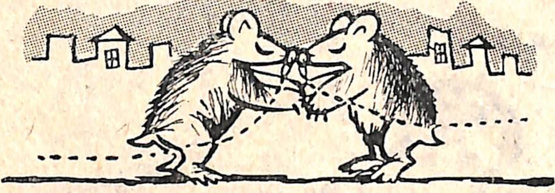
Yazısız

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

Şemsi Belli

Sokakta koklaşan ayılar

Günlük bir gazetemizde bir resimli haber: Ayılar Sokakta Sevişiyorlar!

Resme dikkatle baktım. Sevişme filân yok. İki ayı burun buruna vermiş koklaşıyorlar.

Ne yapsın zavallı ayılar? Hususî arabalarını Büyükdere sırtlarına çekip gece karanlığında arabanın döşemesi içinde namuslu namuslu koklaşmalarına imkân yok. Kotralarıyla denize açılıp, güvertede, ya da lüks kamarada triolist partiler düzenlemeleri mümkün değil. Ceplerinde konforlu garsoniyerlerin anahtarları, garsoniyerlerinde Danimarka fuarından getirtilmiş renkli filmler yok!... Üstelik adına «Bunalım» deyip her türlü yasaları, töreleri, yasakları paspas gibi çiğneyecek insanca güçleri de yok ayıların...

Onlar, nihayet birer çingene ayısı. Burunlarına takılan halkalı zincirlerin hareketiyle sahiplerine ekmek parası kazandıran, özgürlüğünü yitirmiş ayılar.

Özgür ayılar gibi özgürlüğün tadını çıkarmaya güçleri yetmez ki o zavallıların. Ancak burun buruna verip koklaşırlar.. hepsi o kadar...

Darısı özgür ayıların, yarısı da insanların başına!...

MERSİN'DE 3, HAKKÂRİ'DE 300

Haberiniz var mı?

Domates Mersin'de 3 kuruşa düşmüş. Sandık sandık kilosunu 3 kuruştan alıp, tarlalara gübre yapıyorlarmış.

Bu haberin yayınlandığı günkü bir başka gazetede Hakkâri'de domatesin kilosunun 300 kuruşa satıldığı haberi vardı.

Millî sınırlarımız içindeki iki kentimizden iki minik haber. Dünyanın hiçbir ülkesinde bu tür bir maskaralık görülmüş, işitilmiş şey midir acaba?

Bir yaz sebzesi, bir yerde tarlalara gübre olsun, biraz daha ötedeki bir başka yerde yüz misli fiyat farkı ile hastalara şifa, sofralara lüks...

Artık benim olmaktan çıkmış, kamuoyunun malı olmuş Anayasso şiiriyle, Hakkâri'li Hasso'nun çığlıkları, bir kez daha yankılanıyor kulaklarımda:

Yerin, yurdun, adresesin bilmirem
Angara'da Anayasso!
Ellerinden öpiy Hasso
Yap bize de iltimaso!..
Bu işin mümkini yoh mi hoyyy babooovvvv?

DANALAR VE ÖKÜZLER

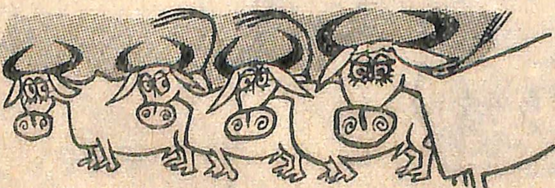
İzin verirseniz bu haftaki yazımı, «Haftalık Panorama» nın ilginç bir pasajı ile bitirmek istiyorum:

Gazetelerde bir haber: Et ve Balık Kurumu Yunanistan'a 10 bin baş dana ihracına karar vermiş. Bu karar özel sektör kuruluşlarında büyük tepkilere yol açmış. Kararın iptali için İzmir Ticaret Odası konuyu ele almış. Hükûmete başvurulmasına karar verilmiş.

Özel sektör kuruluşlarının, 10 bin baş dananın ihracı konusu üzerindeki görüşleri şöylece belirtiliyor: «Yunanistan'a yapılacak ihracat ekonomimizde büyük yaraların açılmasına sebep olacaktır.»

Bu gerekçeyi bir türlü anlayamadık. Danalar ihraç edilmezse, bir süre sonra büyüyüp öküz olacaklar. Ekonomimizde «büyük yaraların açılmaması» ülkemizde öküz sayısının çoğalmasına mı bağlı acaba?

Mevcut öküzlerimiz, ihtiyacımızı karşılayacak sayıda değiller mi?

SEKS BAKANLIĞI

AFRİKA'nın genç cumhuriyetlerinden Gine Bakanlar Kurulu, ilginç bir karar almış: Açıksaçık yayınları ve konuları organize etmek üzere bir Seks Bakanlığı kurulmuş!

Kavanoz Kalçalı Dünya'mız, baş döndürücü bir hızla öylesine anormal bir şekilde dönmeye başladı ki.. çeşitli noktalardaki değişimleri ve gelişimleri izlemek her babayiğitin kârı değil!

Danimarka'da seks fuarı.. Batı Akdeniz'de seks

gemileri.. Amerika'da seks piyesleri.. H o l l a n da'da seks sinemaları... Beş kıt'anın beşbin köşesinde hep aynı konu, hep aynı eğilim!

Bilmem farkında mısınız? Türkiye'de yayınlanan ve kamusal görev yaptığını iddia eden günlük büyük gazetelerimizin son zamanlardaki havası da bu istikamette!

Kavanoz Kalçalı Dünya, dansözlere taş çıkartan bir oynaklıkla, kalçalarını titrete titrete evren pistinde dönerken, bu dünyanın üzerinde yaşayan insanların da günlük yaşantısında önemli değişimler oluyor:

Bilmem nerede bir damat, ailenin bütün kadınlarını baştan çıkarmış! Önce baldızlardan başlamış, sonra genç ve güzel kayınvaldesini yoklamış. Nihayet kayınbiraderlerinin eşleriyle ilişki kurmuş.

Damat bey'in bu duygusal ve cinsel girişimi karşısında hiçbiri «Hayır!» dememiş. Hepsi, ufak-tefek nazlanmalardan sonra soluğu yatak odasında almışlar, büyük bir hevesle, içten bir heyecanla.

Vakta ki.. herkes.. ilişkinin yalnız kendisiyle değil, ailenin tüm fertleriyle aynı şekilde yürütüldüğünü öğrenmişler... İşte o zaman kızılca kıyamet kopmuş: Alçak, namussuz, yalancı!... ünvanları, bir kaç gün önceki «Hayatım!... Canım!... Tatlım!...» sıfatlariyle yer değiştirmiş.

Gazetelerimiz haberi verirken Donjuan damadın birinci sıfatlarını değil, skandal ortaya çıktıktan sonra hakkında kullanılan diğer sıfatları ele almışlar.

Bir başka haber daha var gazetelerimizde: Tarsus'ta Bedii Varlıoğlu adında birisi, seksüel cinayetlerinin 14 üncüsünü işlemiş. Gözünü kırpmadan

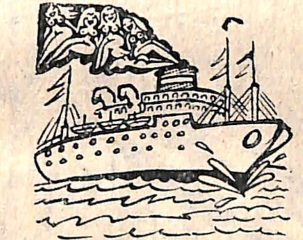

öldürdüğü 14 kişiyi değişik yerlere gömen kaatil için gazetelerimiz «Tarsus Canavarı» ünvanını vermişler!

Seks yayınları, seks filmleri, seks albümleri, seks partileri, seks kulüpleri, seks gemileri, seks fuarları... ve nihayet Seks Bakanlığı...

Acaba bu Bakanlığa bağlı teşkilâtın isimleri ne olacak?

Karma İlişkiler Genel Müdürlüğü olabilir. **Seks Bakanlığı Foto-Film Merkezi** olabilir. **Yatak Malzeme Ofisi** olabilir. **Seks**

Partileri Koordinasyon Genel Müdürlüğü olabilir. **Boynuzları Budama Komitesi Başkanlığı** olabilir. **Biçimsel Araştırmalar Kurumu** olabilir. **Zambak Salatası Müsteşarlığı, Uluslararası Yenilikleri Derleme ve Yayma Kurulu** olabilir.

Neleeeeer neler olmaz ki!!..

Bir şey eksik olunca dünya üzerinde, o dünyanın dört bir yerinde her şey, her şey, her şey olabilir!...

Kavanoz kalçalı dünyanın kavanoz kapağı açıldı bir kez...

G A L L İ F İ R

— Şehere Gallifir gelmiş diyler, aslı-asdarı var mı ki?

— Dün degil dünden evvelisi gün Çeko getmişti şehere. Yeni bi cenderme gumandarı gelmiş.. emme Gallifir gelmiş mi, gelmemiş mi, heç bi habar yoh!

— Gallifir dedigin hangi partının reyizi ki?

— Partı reyizi deel gardaşim, sen ne cahal adamsın.. Gallifir çoh böyük bir Hökümat adami!

— Yoh yahu!... Sizin yağnişiiz var.. Gallifir ecnebiye düvelinden gelmiş birisiymiş. Şeherdeki löküz evlerin odalarını ıssıcah yapiymiş... Odun, kömür, tezzek derdi yoh, anliy misin?

— Demek Gallifir, zengin evlerin sobalarını yakiy, he mi?

— He ya...

Ne anladınız yukardaki konuşmadan? Hiçbir şey! Tabiî hiçbir şey anlamayacaksınız. Ayrı bir ülkenin ayrı bir dili gibi size yabancı bu konuşmalar. Tıpkı «Gallifir» in Siirt köylülerine yabancı oluşu gibi.

Madem ki bir şey anlamadınız.. gelin öyleyse.. yirminci yüzyıl Türkiye'sinin ilginç bir haberini, Türkçe'den Türkçe'ye çeviri yaparak birlikte özetliyelim:

«Siirte Kalorifer Girdi»

Komşu Siirt ilimizde ilk defa yapılan kaloriferli bir apartman, il merkezinde ve çevrede büyük bir ilgi ve memnunluk yaratmıştır.

Yeni inşa edilen Temel Apartmanına kalorifer tesisatı kurulmakla Siirt'liler ilk defa kalorifere kavuşmuş olmanın sevinci içindedirler.

Kaloriferin, odun, tezek veya kömür kullanmadan bir binayı ısıtabileceğini öğrenen çevre köylerde oturanlar, şehre gider gitmez Temel Apartmanını sormakta ve Doğu'ya ulaşan bu modern konforu merak etmektedirler.

Yaaaa, işte böyle sevgili dostlarım: Bir yanda seks fuarları, seks yayınları, seks partileri, mini etek, mikro mini etek, maksi etek tartışmaları. Öte yanda «Gallifir» hazretlerinin Siirt şehrine şeref vermesinden heyecan, haz ve mutluluk duyan bir başka yığın!...

Anayasa'nın ellerinden, seks yıldızlarımızın gözlerinden öper, iki ayaklı ayılarımıza çok çok selâm ederim...

Selâhattin'in lâmbası

4

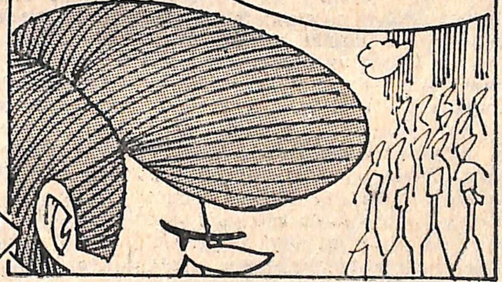
YAZAN: SUAVİ SÜALP

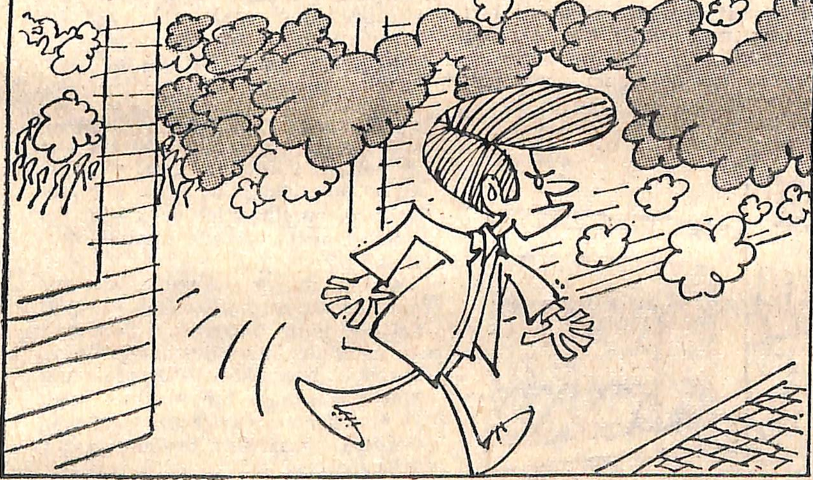
ÇİZEN: SEMİH BALCIOĞLU

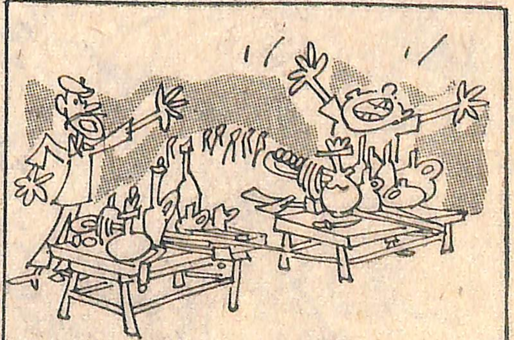

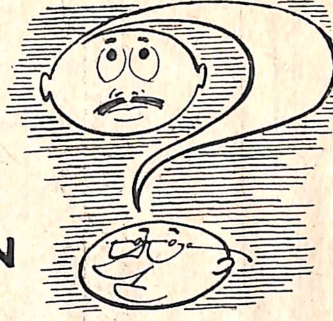

Hangisi

ERHAN TIĞLI

«HANGİSİ?» sorusunu günlük hayatta sık sık sorarız. Şüphe ve kararsızlık ifade eder bu soru. Bir seçememe durumunu belirtir. «Yârdan mı geçersin, serden mi?», «Ölür müsün, öldürür müsün?» soruları, hep gelir, bu «Hangisi?» kelimesine dayanır.

Sözgelişi, iki yol vardır önünüzde. Biri dosdoğru gider, diğeri sarhoştur, eğrilir, büğrülür, zikzaklar çizer. Birinci yol doğruluk, namusluluk yoludur. Bu yolun yolcuları kırılır ama eğilmezler. Diğer yolun yolcuları ise çekirge gibi sıçrarlar, onun bunun önünde eğile büküle bir baltaya sap olurlar!

Daha yolun başında olan, yeni yetişme bir genç şaşırır nereye gideceğini, «Hangisini tercih edeyim?» diye kendi kendine sorular sorarak düşünür durur. Ahlâk, erdem, fazilet nutuklarına bakar, birinci yola atayım adımımı, diye karar verir. Çevresinde rahat yaşayan beylerin tutumuna, âleme talkını verip de kendi salkımı yutan efendilerin durumuna, gazetelerde falan eğlence yerine kurulup eğlenirken resmi çıkıp her gittiği yerde itibar gören bayların forsuna bakar ikinci yolu tercih eder.

Bir maça gidersiniz, «Hangisi yenecek?» diye bir merak kaplar içinizi, heyecanlanırsınız. Spor Toto oynarsınız, «Hangisine bir, hangisine iki, hangisine sıfır vereyim acaba» diye düşünür kalırsınız. Millî piyango alırken «Hangi numaralı bileti alayım?» sorusu kaplar içinizi. Çalışkansanız, boş zamanlarınızı en iyi hangi işle değerlendireceğinizi düşünürsünüz. Tembelseniz, oturduğunuz yerden para kazanmak için hangi numarayı çevireceğinizi düşünürsünüz. Zevki, eğlenceyi seviyorsanız ve de cebiniz imparatorsa hangi sinema, tiyatro ya da gazinoya gideyim, diye düşünürsünüz. Alacaklınız çok, cebiniz kompradorsa, alacaklıların hangi birini atlatayım, diye düşünürsünüz. Derdiniz çok, hemderdiniz yoksa **«Derdim çoktur, hangisine yanayım»** diye yanık türküler söylersiniz...

Kimi zaman, öyle akıllı geçinen ama delidolu konuşan, adı deliye çıkmış ama akıllı, oturaklı lâflar eden kişilere rastlarsınız ki içinizden «Hangisi deli?» diye mırıldanıp söylenmeden edemezsiniz.

Buna benzer, aydın geçindiği halde ipe sapa gelmez lâflar eden, cahil olduğu halde değme okumuşları cebinden çıkartan lâflar eden kişiler karşısında da «Hangisi cahil, hangisi okumuş?» diye söylendiğiniz, şaşırıp kaldığınız olmuştur.

Şair bile sevgilisine:

«Hangi bağın bağbanısen, gülüsen
Aldın aklımı, ettin beni deli sen»

dememiş midir, onu çok iyi tanıması gerektiği halde...

Genellikle kadınlar müşkülpesent olurlar, bir ayakkabı, bir kumaş, elbise v.s. alacakları zaman «Acaba hangisini alsam» diye dükkân dükkân gezerler, çarşının altını üstüne getirirler.

Yine böyle müşkülpesent bir kadın, bir dükkâna ayakkabı almaya girmiş. Bacakları güzelmiş ama ayakları biraz büyükçeymiş!... Ayakkabıcılarda bir sürü ayakkabı denedikten sonra son girdiği dükkânda bir ayakkabıyı beğenir gibi olmuş. Ama bu sefer de ayakkabının numarası üstünde düşünmeye başlamış ve şöyle sormuş kocasına:

«Acaba hangisini alsam, ne dersin? 38 numara alsam nasırıma dokunuyor, 40 numaralısını alsam gururuma dokunuyor...»

Kocası acaba hangi cevabı verdi dersiniz!...

Kimi insanlar bu kadar müşkülpesent değillerdir ama. Olsun da nasıl olursa olsun, derler, bir şey üzerinde uzun uzadıya düşünmezler. Sözgelişi, bir bektaşiye sormuşlar:

«Hangi kadınlardan hoşlanırsın, esmer mi, sarışın mı, yoksa...»

Adam lâfı daha betirmeden bektaşi hemen cevabı yapıştırır:

«Aman erenler, kadın olsun da nasıl olursa olsun!»

Kimi insanlar ise çok talihsizdirler. Hangi kapıyı çalsalar hemen «Buruk Acı» çıkar karşılarına. O kadar çileleri vardır ki hangisiyle mücadele edeceklerini şaşırırlar. Kimisinin de bahtı çok açıktır, tersine. Zevkten, mutluluktan sarhoş olur ve Nedim gibi:

«Bir elinde gül bir elde cam geldin sâkiya
Hangisin alsam gülü ya camı yahut ki seni»

diye şiirli sorular sorarlar sevdiklerine.

Yaa, işte böyledir hayat, kimine taptaze kimine bayat mı bayat!...

Gazeteciler, ünlü bir artist, siyaset adamı, futbolcu ve de bunlara benzer birisiyle konuşurlarken sık sık «Hangi, hangisi?» sorularını sorarlar onlara.

Sözgelişi «Hangi çeşit eserlerden hoşlanıyorsunuz?» derler.

Kendisiyle röportaj yapılan kişi kasılarak ve de viskisini yudumlayarak:

«Roman okuyorum. Hele Kerime Nâdir'e bayılırım. Hıçkırık romanını okurken kendimi romana öyle vermişim ki, günlerce hıçkırıktan kurtulamadım. derler. Hele Ahmet Tarık Tekçe'nin yazmış olduğu «Aşkın Gözyaşları» romanını okurken gözyaşlarımın etkisiyle odam sele döndü, diye eklerler. Daha sonra, öyle çok eser okudum ki hangi birisini sayayım, Boris Karlof'u mu, Tom Miks'i mi... der, bu derin bilgileriyle karşılarındaki gazeteciyi sustururlar!

Röportajcı «Hangi renkleri» tercih ettiklerini sorduğunda ise, ne kadar milliyetçi olduklarını ispat etmek için bayrağımızda bulunan kırmızı ve beyaz renkleri sayarlar hemen. Tabiî, bu arada «Hangi takımı tutuyorsunuz?» sorusuna derhal «Millî takımı» demeyi ihmal etmezler...

Bu konuda bir kaç fıkra var, gelin anlatıvereyim sizlere. Birincisi şöyle:

Yeni zengin ailenin hanımı, yanlarına giren hizmetçiyi bir kenara çeker ve:

«Evde misafir olduğu zaman, ben ne istesem, hangisini diye soracaksın, sözgelişi, kürkümü getir mi dedim, hangisini, mücevherlerimi mi getir dedim, sen yine hangisini diye soracaksın. Velhasıl ne istersem isteyeyim, hangisini diyeceksin» diye iyice tembihler.

Hizmetçi denileni yapar. Bir kaç gün sonra da evde büyük bir ziyafet verilir, şehrin en tanınmış kişileri çığırılır. Misafirler ağırlanırken bir ara kalabalığın içinde kocasını bulamayan evin hanımı hizmetçiyi çağırır ve:

«Kızım, çabuk kocamı çağır, buraya» diye emreder.

Hizmetçi hemen:

«Hangisini efendim?» der...

Hem şiir yazan hem de resim yapan bir acemi sanatçı, ünlü bir eleştirmeciye sorar:

«Ne dersiniz üstad, şiir mi, resim mi, acaba hangisiyle uğraşsam?»

Eleştirmeci derhal:

«Resim» der.

Diğeri sevinir:

«Demek resimlerimi gördünüz?»

Eleştirmeci:

«Yo, hayır» diye cevap verir, «resimlerinizi görmedim ama şiirlerinizi okudum!...»

İki yoksul serseri, cimriliğiyle ün salmış bir zenginin köşkü önünden geçerlerken biri, arkadaşiyle, cimri zengini haline acındıracağına ve cömertliğe yöneltileceğine dair bahse girişir ve köşkün parmaklıklarından atlayıp yere yatar, yerdeki çimenleri otluyormuş gibi yapar. O sırada bahçesinde dolaşan cimri onu böyle görünce yanına yaklaşarak, orada ne yaptığını sorar. Bizimki:

«Karnım çok acıktı da ot yiyorum» diye cevap verir.

Cimri:

«Vah vah! Çok acıdım doğrusu, hadi gel benimle» diyerek onu alır ve bahçenin arka tarafına götürür: «Bak, buradaki otlar daha gür, daha taze, burada otla» der..

Bahsi acaba hangisi kazandı dersiniz?...

Adamın biri bir dostuna borç para vermişti ama dostu aylar geçtiği halde borcunu ödemeyince, ona malî durumunun bozukluğunu belirten, borcunu istemekte haklı olduğunu bildiren uzunca bir mektup yazdı ve acındırmak için zarfın içine yeni doğmuş çocuğunun resmini koydu, arkasına:

«Bunun yüzünden ödemenizi rica ediyorum» diye yazıp gönderdi.

Bir süre sonra arkadaşından «Sizin de bana hak vereceğinizi umarım» diyen bir mektup aldı. Zarfın içinde güzel mi güzel, takmış takıştırmış, sürmüş sürüştürmüş bir kadın resmi vardı, arkasında da arkadaşının imzasını taşıyan şu satırlar:

«İşte ben de bu yüzden ödeyemiyorum...»

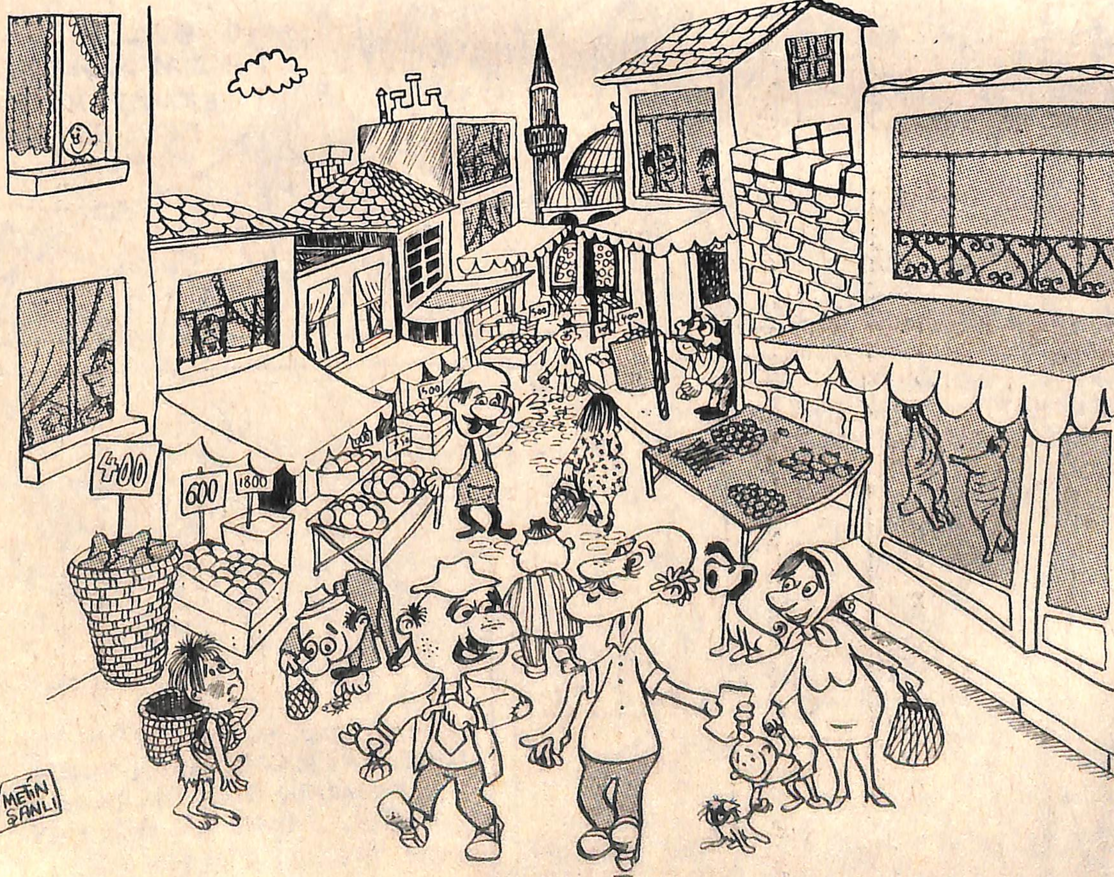
Söyleyin bakalım, sizce hangisi haklı?...

Siz bu soruların cevabını düşünedurun, ben, konumuzla ilgili bir şiirle yazıma son verip sizi içinizde kaynaşan «Hangisi» sorularıyla başbaşa bırakayım.

İşte Divan Edebiyatı şairlerinden Şeyhi'nin «Hangi» li bir beyiti:

«Hangi dimağ içinde ki aşkın havası yok
Bin haccederse, Merve hakkıçün safası yok».

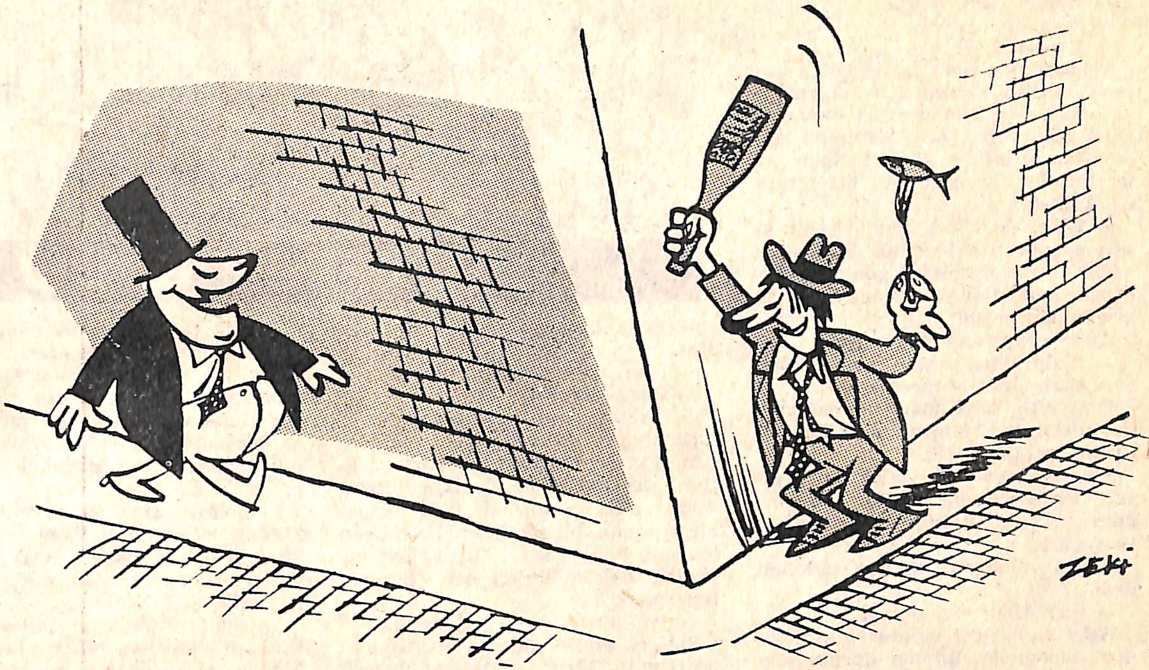
Erhan TIĞLI

— Biraz ucuz et bulup, 150 Gr. aldım... Çoluk çocuk bu akşam bize gelin de hep beraber yiyelim!..

7 gün

— Şarap ve bira içenler yüzde yirmi vergi ödeyecek. —

— Vergi almaya geliyor galiba, şunun hesabını göreyim!..

PAZARTESİ

Şükür

Yeni bir felâket haberiyle çalkanıyor memleket: «Sebze ve meyve bolluğu felâket halini aldı!»

Şükürler olsun Tanrım. Duamızı sonunda kabul ettin demek.

Her zaman yokluktan felâket doğardı, bu yıl bolluk ve bereketinden helâk oldu millet!

Nasıl mı? Tarladan toplayıp denize atıyoruz; felâketi önlemek için on kuruşluk domatesi millete iki liradan satıyoruz!

SALI

Elden çıkarılır mı?

Geride bıraktığımız Nasreddin Hoca şenliklerinde, tertip komitesince düzenlenen eşya piyangosuna Hoca'nın eşeği de konmuş.

Bunu kimin akıl ettiğini, ikramiyenin kime vurduğunu bilmiyoruz ama bir yabancıya gitmeyip yurdumuzda kalmasını gönülden istiyoruz.

Zira eşeğin bu kadar akıllısını arasa bulamaz insan.

Sahibi, düzendeki terslikleri hicvetmek için üstüne ters binerdi...

Fakat karakaçan doğru bildiği yolda inatla dümdüz giderdi!

ÇARŞAMBA

Hemen de yaygınlaşır

Tek gözlü generalin cephede üstüste kazandığı zaferlerden sonra İsrail'de dünyaya gelen çocukların çoğuna «Dayan» ismi takılmış.

Allah bilir bugün yüksekçe bir yere çıkıp, «Dayan» diye bağırılsa, yüzbinlerce ağız birden sorar:

— Hangimizi çağırıyorsun?

Her ülkede vardır bu moda. Örneğin bizde, cumhuriyetin ilânından sonra «Cumhur» ismi yaygınlaşmıştır. Millî kahramanlarımızdan esinlenerek «Kemal, İsmet» isimleri çoğalmıştır. Demokrat Partinin kuruluşundan sonra, «Adalet — Uhuvvet — Müsavat» duyulmaya başlanmıştır.

Günümüzde ise gerek hayatın pahalılığı, gerek kazancın azlığı, gerekse vergilerin ağırlığı nedeniyle yine değişme oldu. Hem de Musevi komşularımızdakine uygun bir değişme...

Onların moda ismi «Dayan»; bizdeki «Diren!»

Bir tarafın derdi savaş, bir tarafın derdi maaş.

İsrail'i bilmeyiz ama, galiba biz teslim bayrağını çekeceğiz yavaş yavaş!

PERŞEMBE

Bilinen numara

İtalya'da türeyen diplomasız doktorlar hastalardan öylesine rağbet görüyorlarmış ki, müracaat edenlere üç ay, beş ay sonrası için ancak randevu veriyorlarmış.

Fakülte sıralarında yıllarca dirsek çürüten diplomalı doktorlar sinek avlıyorlar tabiî.

Neden?

Yeni türeyen doktorlar ilâçsız, iğnesiz, ayıltmasız bayıltmasız; hastayı sadece elleriyle tedavi ediyorlarmış da ondan.

İtalyan halkı için belki yeni ama, bizim çok eskiden bildiğimiz numaralar bunlar. Hattâ isim takıp sınıflara da ayırmışızdır. «Cepçi» deriz, «Manitacı» deriz, «Üç kâğıtçı» deriz.

Hepsi de sihirbazlardan daha sihirli ellere sahiptirler maşallah.

Adamı karşılarına alırlar, iki parmak hareketiyle ceplerini boşaltırlar.

Soyulduklarını anlamadı mı halklar, her ülkede çoğalır diplomasız doktorlar.

Bakalım İtalyan'lar ne zaman işin içyüzünü anlayacaklar?

CUMA

Günaydın beyim

«İstanbullular çoğunlukla ölü kümes hayvanlarını yemektedirler.»

İstanbul Belediye Başkan Yardımcısı yapıyor bu açıklamayı. Ve hemen ilâve ediyor: «Belediye olarak görevimiz, İstanbullulara ölü kümes hayvanı yedirmemektir.»

Görevinizi hatırladığınız için teşekkür ederiz. Hazır konu açılmışken soralım öyleyse:

— Madem görevinizin ne olduğunu biliyorsunuz, neden ölü kümes hayvanlarını yememizi önlemiyorsunuz?

Sayın Başkan Yardımcısı şu cevabı verir her halde:

— Ne yapalım kardeşim, kanun çıkarıp milletin tavuk yemesini mi yasaklayalım?

— Yoo, tavukçularla mücadele edin.

— Tavukların ölmelerini mi yasaklayalım?

— Piyasayı kontrol edin, şüphelendiğiniz gıda maddelerini kontrola gönderin.

Ne cevap verir acaba?

«Ben böyle kontrolsuz bir Belediyede görev almam» mı der, yoksa halkı uyarmaya devam mı eder?

Yıllardır sağolsunlar halkı hep uyarırlar. Sucuk konusunda uyarırlar, kaçak et konusunda uyarırlar, ölü kümes hayvanı konusunda uyarırlar fakat her seferinde halkın yediğine içtiğine seyirci kalırlar.

CUMARTESİ

Radyo ha?

Prag Radyosu hemen her yayımında Dubçek'e çatıyormuş.

Haydi bu kendilerini ilgilendiren bir konu. Dubçek'i, ya da bir başkasını ne övebiliriz, ne yerebiliriz. Ancak radyonun tutumunu eleştirebiliriz.

İnsaf, radyo bizde de vardır ama, kolay kolay suya sabuna dokunamaz.

Önüne gelen TRT'ye çatar da, o garip kimseciklere çatamaz!

PAZAR

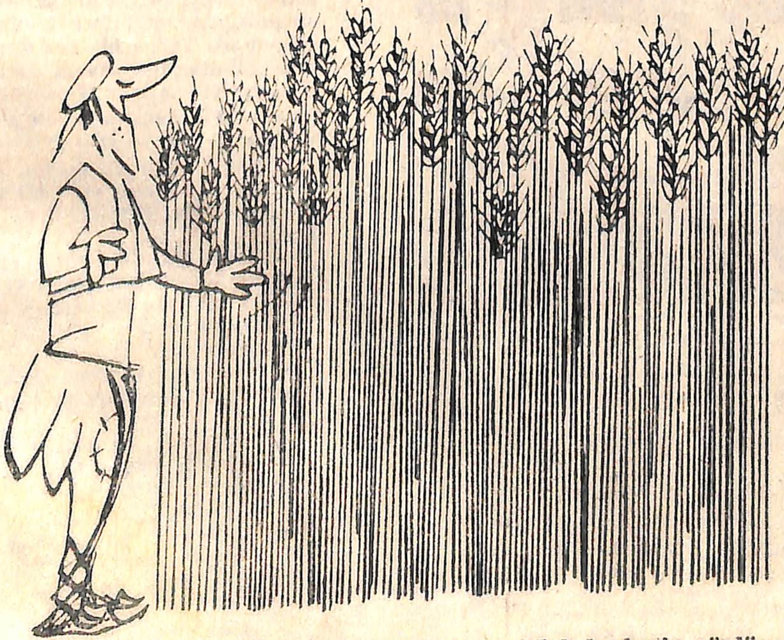
Sarhoşluk işte

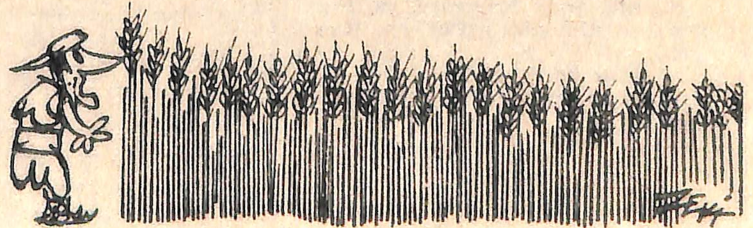
Kafayı çekince düz duvardan aşağı yürüyerek inmeye kalkan akşamcı, hastanelik olmuş.

İnsan kafayı bulmaya görsün bir kere. İki kadeh atıp da çakır keyif oldu mu, kendini dev, hayatı toz pembe gördü mü yapmayacağı delilik yoktur.

Kimi yüksekten inmeye kalkar hastanelik olur, kimi yükseklere tırmanıp gösteriye koyulur.

Gerisi şansa kalmış. Bakarsın yatalak olmuş, bakarsın başına devlet kuşu konmuş

— Naaparsın hemşerim... Allah herkesin gönlüne göre verirmiş ama, bizim boyumuza göre vermiş!..

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— Bu gabahat senin, dedi.
— Benim deel, dedim.
— Senin lan, dedi.
— Benim deel!
Tekbıyık sinirinin geriye kalan kısmını bizim ardımızdan çıkarmaya çalışınca, ben ondan evvel davranıp yerden bir kırık şişeyi kaptığım gibi suratına fırlattım. Beni tuttular, onu tuttular, bereket şişe bir tarafına değmedi.
— Ulan, dedi Tekbıyık, şükret ki ben eyi herifin biriyim. Yoksa bu gadar ziyana üsdünden gömleğini bile söker alırdım ya... Hadi defol da gözüm görmesin!
Zaten sevmemiştim bu işi...
— Bizim dört günlük para, dedim.
— Ulan şindi senin ananı...
Para gitti, bâri anamızın namusunu kurtaralım, burnumuzun doğrultusuna çektik gittik.
Yine dolaşmaya başladık, iş iş, diye... Bu arada bir arkadaşımı gördüm, okul arkadaşımı. Ona anlattım vaziyeti.
— Gel babamın yanına gidelim, dedi.
— Hay Allah razı olsun!
Baba okkalı bir memurmuş hükûmet konağında. Adama durumumuzu anlattık.
— İyi, dedi, ben sana bir kâğıt yazayım, git Sıtma Mücadelesine, orada Şevket beyi gör!
Görelim bakalım Şevket beyi. Kartımız cebimizde tuttuk Sıtma Mücadelenin yolunu. Vardık ki bir oraya, ühüü ana baba günü. Ben yaşta olanlar, benden yaşlılar, orta yaşlılar, bekleşip duruyorlar. Yaklaştım kapıya:
— Şevket beyi görecem, dedim.
— İçeri adam almak yasak, dedi kapıcı.
— Ne zaman alırsınız?
— Bilmem!
Oturduk biz de Seyhan'ın kenarındaki duvara. Millet konuşup duruyor, kimi diyor:
— On gişi alacaklarmış.
Kimi diyor:
— Yirmi gişi alacaklarmış...
Eh, hem gençlik var, hem de toyluk:
— Benim iş garanti, dedim.
— Niye? dediler.
— Şevket beyi eyi tanır babam.
— Neci senin baban?
Çuvalladık mı? At lan Kemal:
— Bizim peder umum tahsil şefidir.
Bir şey anlamadılar, zaten ben de bir şey anlamamıştım ki...
— N'apar? diye sordu biri.
Başka biri cevap verdi:
— Şefmiş lan işte...
Yanımda oturan:
— Gardaş, dedi, benim için de den mi?
— Hele bi biz girek de...
— Senin garantin var.
— Baksana, sokmadılar ki içeri.
— Mâyeneye geldim de!
— Sokarlar mı?
— Şipşak...
— Bu gapıdan?
— He, bu gapıdan.
Gittim yine kapıya:
— Ben mâyene olmaya geldim, dedim.
Adam ne gir dedi, ne de girme. Donuk gözlerle baktı suratıma. Girdim. Daha merdivenin başında, adamın biri:
— Uzat elini! dedi.
Uzattık. Şeker beklerken, çıt diye bir iğne girdi çıktı parmağıma. Kan aldı.
— Bekle burda, dedi.
Oturdum, sırada bekleşenlerin yanına.
— Adın ne?
— Kemal...
— Soyadın?
— ....
Bir kaç dakika sonra, bir küçük kâğıda sarılmış kininleri uzattılar:
— Tok garnına yut bunları hadi!
Ne desem, ne yapsam ki, birden:
— Şevket dayım burada mı? dedim.
— Hangi Şevket dayın?
— Burdaki Şevket dayım.
— Karşıda, karşıdaki odada...
Bembeyaz saçlı, upuzun yüzlü adamın masasına yaklaşıp kartı uzattım... Kartta yazılı olanları biliyordum, çalışkan, dürüst, fedakâr, fakir, yarının büyük kıymeti, çalışan okuyan, falan filân... Gözlüğünü değiştirip okudu Şevket bey. Okuduktan sonra:
— İyi, olur, yarın gel! dedi.
Selâmı çakıp çıktım. Devrisi gün gittiğimde, bizim sırtımıza binecek tulumba hazırdı. Tulumbanın nasıl kuşanılacağını bilmediğimiz için, kapıcının yardımına başvurduk. Sağolsun adam, paşalara lâyık bir şekilde, kayışlarımızı, kemerlerimizi kuşattı:
— Şuna basdın mı, içine hava dolar, şuna basdın mı, içinden ilâç fışkırır...
Teknik tarafını da öğrendik...
Beş tulumbacı, okumayı yazmayı askerlikte öğrenmiş cahil ekip şefimiz Zakir âbimiz, çıktık yola...
«Çekilin ulan, sıtmanın memlekette kökünü kazıyacak Türkiye Cumhuriyetinin Sıtma Mücadele Ordusu geliyor!»
Fors, fors ama şu sırtımdaki on kiloluk tulumbayla, içindeki onbeş kiloluk ilâç olmasa... Ama alışmış bizim belkemiğimiz, ona göre yirmi beş kilo ne ki?
Vardık Kocavezir mahallesine. Şefimiz, bir kurmay subay edasıyla cebinden savaş plânını çıkardı. Ve parmağıyla sol taraftaki ilk kapıyı gösterdi:
— Hücuum!...
Tulumbaya basarak geçtik hücuma. Çaldım kapıyı. Yaşlı bir kadın açtı:
— Ne isdiyon? dedi.
— Savaş deze, dedim.
— Ne savaşı?
— Sıtmaynan savaş...
— Bizim evde sıtmalı yok!
— İlâçlayacağız deze!
— Nereyi?
— Kenefi, su çukurunu, şurayı, burayı...
Açtı kapıyı, girdik tuvalete... Bir fış fış oraya, çıktık dışarı, iki fış fış su çukuruna...
— Başga yer var mı deze?
— Yok yok, başga yer yok. Gaç guruş?
— Beleş.
— Beleş mi? Dur oğlum, acık da şu hamamlığa sıkıver.
— Sıkak deze!
— Kim veriyor bunun parasını?
— Hökümet.
— Allah zeval vermesin oğlum.
Çıktık dışarıya, şefimiz:
— Üçüncü gapı, dedi.
Çaldık üçüncü kapıyı. Açtı bir genç kız:
— Ne? dedi.
— Sıtma savaş, dedik.
— Anam yok evde.
Bağırdım şefe:
— Anası yokmuş evde!
— Mecbur, dedi şef.
— Mecburmuş, dedim.
Kız:
— Lan Tahsin! diye bağırdı. Oğlan kardeşi sokaktan içeri girdi, kız dışarı çıktı. Kenefi, şurayı, burayı ilâçladım...
Öğleye doğru cephanemiz bitti. Yetişti geldi bir kamyon, cephanemizi ikmal etti. Öğleyin serildik kaldırımlara. Yat, birbuçuk saat. Gözünü sevdiğimin yaz ayları, düşünmezsin ki yemek derdi. Al ordan yarım kilo domates, al ordan yarım ekmek, yalvar bakkala, iste birazcık tuz, bas domatesi tuza, ısır ekmeği, ısır domatesi... Sonra da ver sırtını duvara, çek bir öğlen uykusu!...
Oh bee!...
Paydos akşam üzeri beşte. Ondan sonra gel eve, bak keyfine. Anamın dırdırı olmasa, bu iş şahane ya, ah şu anamın dırdırı:
— Ulan evin içi kokudan geçilmez oldu, hep ilâç kokuyor.
— Eyi ya ana, heç sinek gelmez buralara.
— Ulan oğlum, bu kokunun yanında sinek nur nimet be!...
— Para gazanıyoruk golay mı ana?
Raziye'yi gözetlemek için bu saatlerden sonra bol bol fırsat buluyordum. Ama o yeşil dövmeli kadın, göz açtırmıyordu bize. Bilsem şu kadının yola geleceğini, hiç acımayacağım paraya, alacağım dört metre fistanlık ama, ruhu da suratı gibi kapkara... Hele beni gördü mü, anasının kırığını görmüş gibi ifrit oluyor... Cumali emminin korkusu olmasa, yakalayacağım Raziye'yi bakkala giderken, ama, o da korkuyor, ben de...
Velhasıl, o yaz yine bir taraftan Raziye eritti bizi, bir taraftan da sırtımızdaki yirmibeş kiloluk ilâç tulumbası. Yalnız bir kez Raziye'yle buluşabildik. Bir akşam üzeri beni el işaretiyle çağırdı. Koştum gittim:
— Analık şindi gelir, n'olacak sonumuz Kemal? dedi.
— Bilmiyorum ki, dedim.
— Bu yaz haram oldu tarla bana.
Sarıldık biribirimize. O da ağladı, ben de.
— Analık bir gün önce beni evden uçurmaya çalışıyor, dedi. Gendinin bi dayı oğlu mu ne varmış, ona vereceklermiş beni...
— Sen ne dedin?
— Ne deyim? Babama almam malmam dedim, gız furrum vallaha seni, dedi.
— Nerdeymiş bu oğlan?
— Gelmedi daha. Analığın memleketinden... Habar saldılar gelecekmiş, hem de bir iş dutacakmış burda, hem de bennen evlenecekmiş.
Bir şey diyemedim... Tüm umutsuzluğum, geldi, boğazıma tıkandı, iri bir düğüm oldu kaldı.
— Bana günde bi ekmek getirsen yeterdi Kemal.
Cevap veremedim...

VB
Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.
Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
bu yolda sizin için
en büyük şansdır,
Türkiye Vakıflar Bankası
(Basın : 60515 - A - 20885 — 113)

A K B A B A
✽ Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ✽
SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 120, altı aylığı 60 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 125 kuruştur.

TÜRKİYE HALK BANKASI

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makinaları ile techiz etmiştir. çalışmalarımızda "Emniyet ve Sür'at" parolamızdır.

(Basın : 60153 - A - 20320 — 114)

— Sen gaç de, hemen bu gece gaçiym Kemal!

Konuşamadım... Ellerini bırakıp odamıza geldim. Anam evdeymiş. Yalnız:

— Oğlum, sen oku da, sana gız çok, dedi.

Ona da bir şey diyemedim. Oturdum matematiğin başına... Bilelim, öğrenelim, adam olalım...

İkmaleri verdik, okula devam ediyoruz... Ama çok sürmedi devam etmemiz... O, pederle beraber yaptığımız araba, pederden daha sağlam çıktı. Peder işleri aksatmaya başladı. Bir gün çıkıyor işe, iki gün yatıyordu. Nihayet öyle bir gün geldi ki, peder tamamen yattı. Bilmem ne hastalığı... Eldeki üç beş kuruşu da ilâca verince, biz yine orta yerde kaldık damdazlak... Biraderin aldığı haftalık, değil ekmek paramıza, tuzla gaza yetmezdi. Valide:

— Oğlum bu son liralık, bakkala da sekiz lira borç olmuş, deyince, eh bize artık okuldan yol görünüyordu.

Müdüre:

— Artık ben okula gelemiyecem efendim, dedim.

— İyi gidiyordu derslerin, dedi.

— Dersler iyi ama hocam, bizim evin hali berbat, dedim.

— Acaba bir gece işi bulsan, hı, nasıl olur? dedi.

— Bi tecrübe edeyim hocam...

Bir fırında iş buldum. Akşam dokuzda işe gireceksin, gece yarısı üçte çıkacaksın. Gece dokuza dek ders çalışacaksın, dokuzdan sabah üçe kadar hamur tartacaksın... Üçte eve gidip uyuyacak, yedide kalkıp okula gideceksin.

Ah benim o top yıkmaz, cefakâr, çileli başım, dayanıklı kollarım, demirden yapılmış bacaklarım ancak onbeş gün dayanabildiler buna. Ben yorgunluktan, dedim, anam soğuk lağınlığından dedi. Pederin yanına sünüp uzandık. Bir odada iki hasta olunca, biraz daha kolay gelir hastalık insana, ama üç beş gün için... Bir haftada kalktım ayağa. Fakat pederin modeli biraz daha eski olduğu için o yatmayı tercih etti. Varsın yatsın... Tatlı hayâllerle kurtulmaya çalışsın hastalığından. Varsın bana desin:

— Golay bu işler oğlum, golay, diye... Seneler ne ki, göz açıp gapayıncaya gadar geçer. Sen bi dokdur çıkan gelin, açan bi mâyenehane, ben hasdaları sıraya dizerim, anan yerleri siler süpürür, üçümüz üç goldan zengin olur gederik... Zengin olunca da golay golay hasda olman, çünkü lokmayı ellialtıdan atan!...

At baba at, eyle gönlünü!...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Egoist

Akşam evine dönen erkek, karısına müjdeyi verdi:

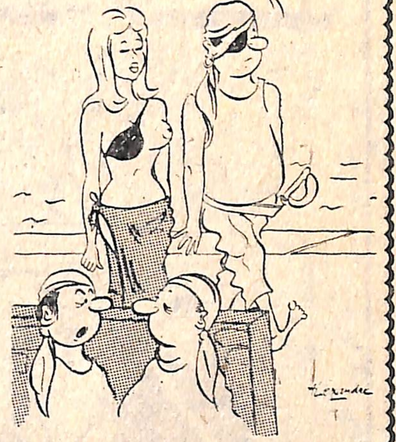
— Karıcığım, bugün hayat sigortamı yaptırdım!...

Kadın surat astı:

— Benim hayat sigortamı da yaptırdın mı?...

— Hayır. Buna lüzum görmedim...

— Tabiî. Sen zaten kendinden başkasını düşünmezsin ki!...

— O mu?.. Kaptanın yeni karısı!

Dağ yolu

Turistlerle dolu otobüsü, dağ yolunda süren şoför arabayı birden durdurdu:

— Daha fazla ilerleyemeyiz, dedi. Bu yol eşekler ve katırlara mahsustur, yola yaya olarak devam edeceğiz!

Mahçup delikanlı

Müdür, büroya geç gelen güzel daktiloya sordu:

— Neden bu kadar geç kaldınız?

— Peşime takılan bir delikanlı yüzünden, dedi kız.

— Bu bir sebep teşkil etmez ki...

— Eder. Delikanlı o kadar sıkılgandı ki, benimle bir türlü konuşmaya cesaret edemedi!...

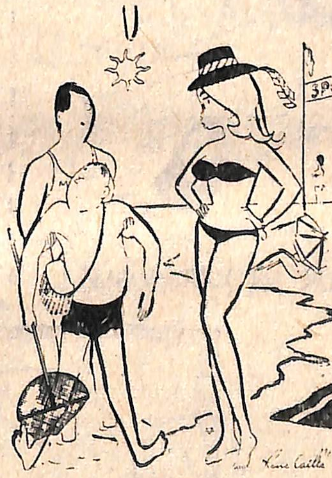
İlk adım

Genç bir kadın, çoktan beri görmediği bir arkadaşına rastlamıştı. Lâf arasında:

— Boşanma yoluna ilk adımımı atmış bulunuyorum! deyince arkadaşı hayretle sordu:

— Ay, sen evlenmiş miydin? Hiç de işitmemiştim...

— İşitemezdin tabiî. Çünkü daha yeni nişanlandım!...

— Bırakın, ben onu sun'î nefesle ayıltırım!..

Akıllı doktor

Bir doktor meslektaşlarından biriyle dertleşiyordu:

— Her şeye zam geldi, ben de vizite ücretimi arttıracağım!

— Ama, müşterilerin buna itiraz etmiyecekler mi?

— Edemiyecekler... Çünkü onları pehrize sokacağım' Bu şekilde, bütçelerinde hiçbir düzensizlik meydana gelmiyecek!...

İspatı

Veznedar kız, bir arkadaşına dert yandı:

— Artık eskisi kadar güzel değilim.

— Bunu nereden anladın?

— Paralarının üstünü verdiğim erkekler aldıkları parayı artık sayıyorlar!...

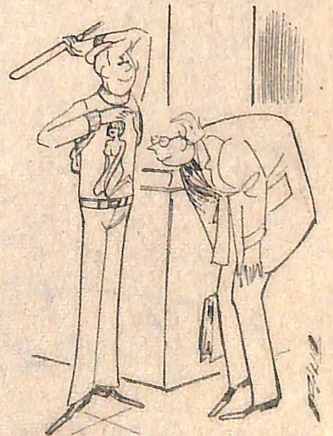
Başarı

İki arkadaş konuşuyorlardı. Biri:

— Başarıya ulaşmış bir erkek, karısının harcadığından çok para kazanan erkektir, dedi.

Sonra gülümseyerek:

— Başarıya ulaşmış bir kadın da, böyle bir kocayı bulmuş olan kadındır, diye ekledi.

Yazısız

Taktik!

Yaşlı adam, yanındaki masada yemek yiyen genç kıza sokuldu:

— Matmazel, yemek borcumu sizin yemek borcunuzla beraber ödememe izin verir misiniz?

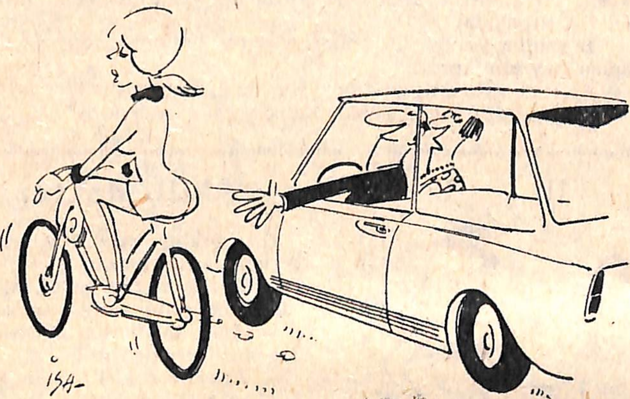
Dünya Karikatürleri

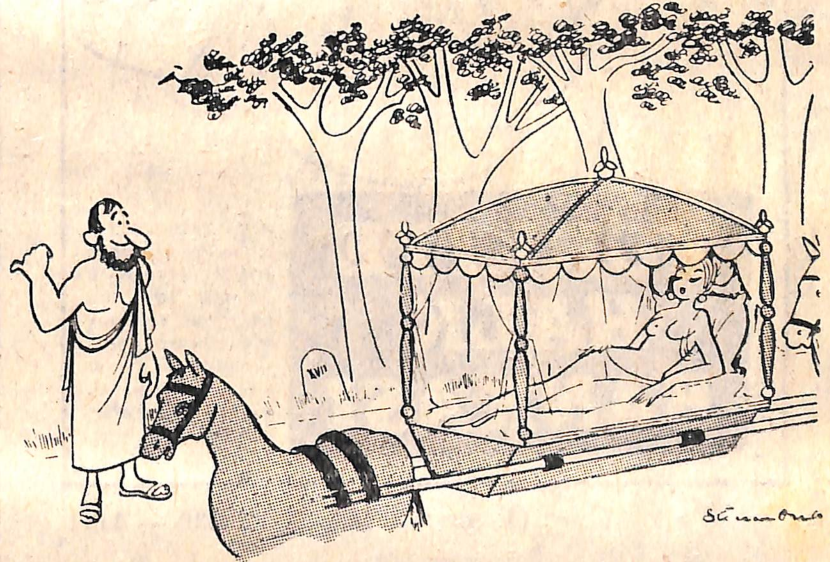
YAZISIZ

— HADİ GEL, BİR OYUN OYNIYALIM... FARZET VAHŞİ BİR ORMANDA-YIZ... SEN DE BİR GORİLSİN. NE YAPARSIN BANA ?..

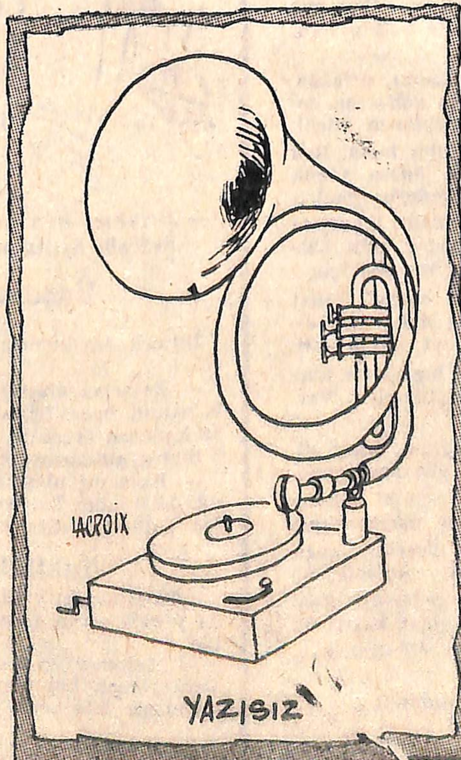
— SİNYAL LÂMBASI BOZUK DA KARICIĞIM !..

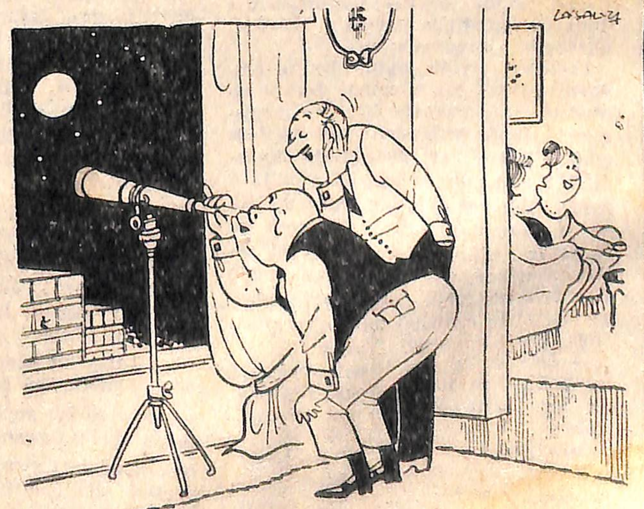
YAZISIZ

— SON ZAMANLARDA, BAZI ŞEYLERİ HAZIMDA GÜÇLÜK ÇEKİYORUM DOKTOR !..

YAZISIZ

— KARŞIDAKİ ÜÇÜNCÜ KATTA, ŞAHANE BİR YILDIZ PARLIYOR !..

Güz Çekilişi İÇİN

tasarruflarınızı 21 Ağustosa kadar Bankamızda toplayınız

5 Apartman Dairesi

2 adet 100.000 lira

100 adet 1.000 lira

60 adet 5.000 lira

20 adet 10.000 lira

ayrıca

3400 adet çeşitli para ikramiyesi

TÜRKİYE

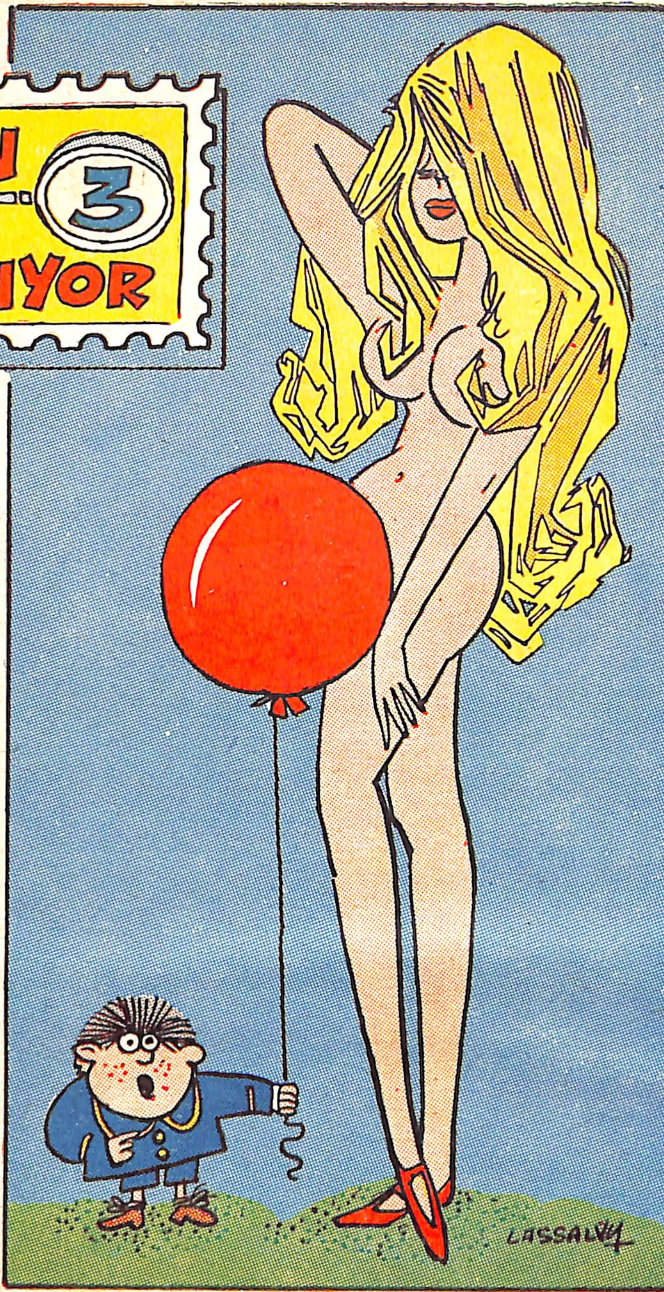
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

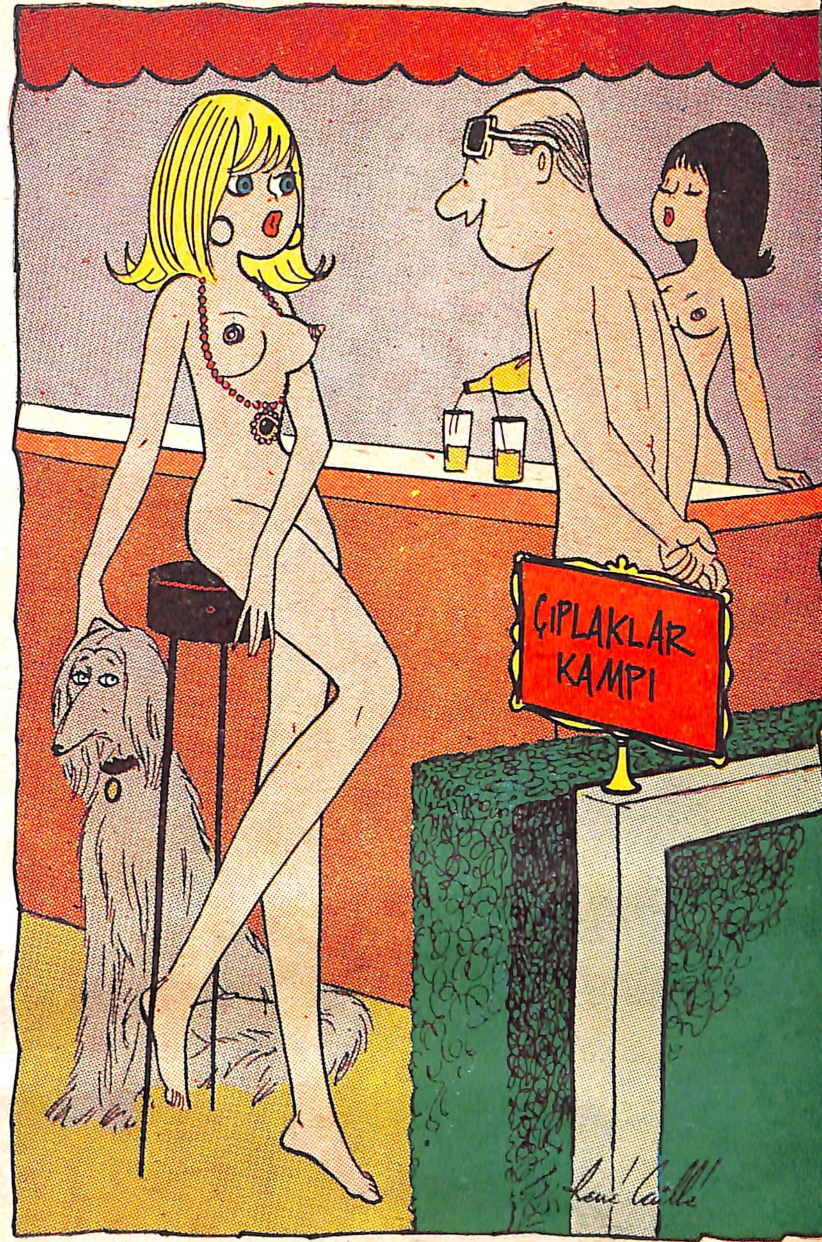
(Yeni Ajans : 2936 — 115)

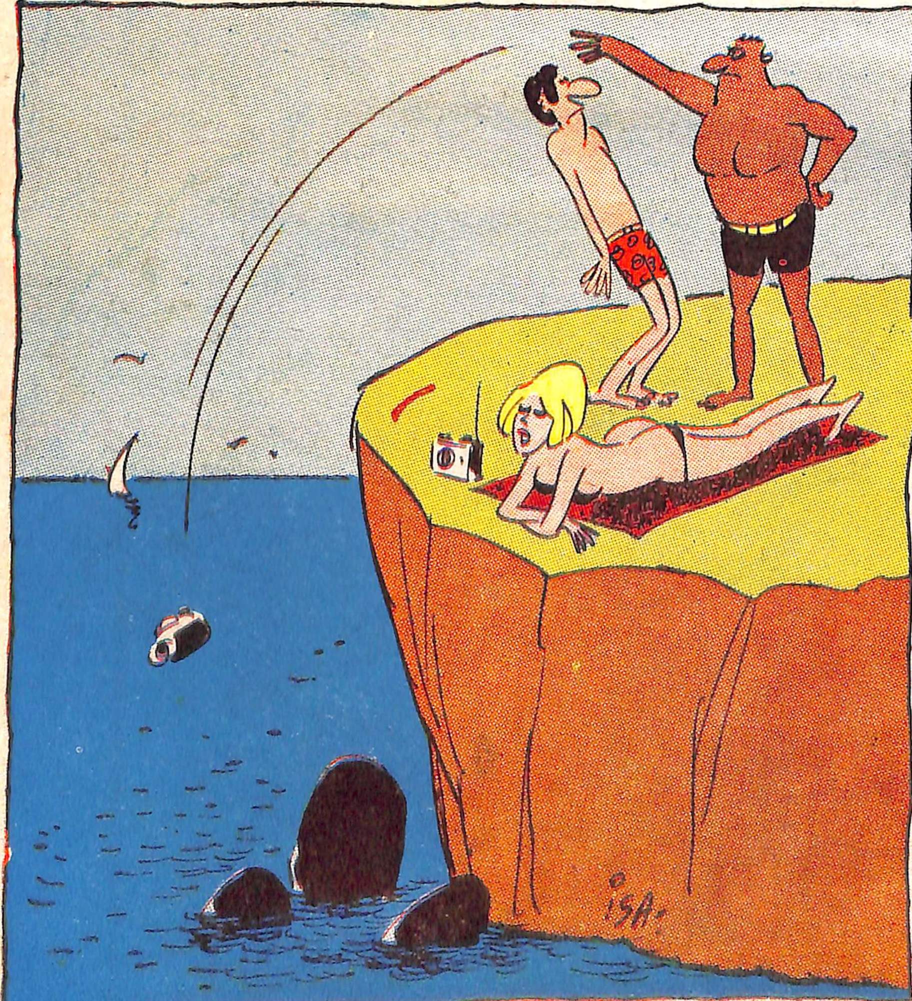
Akhahaha

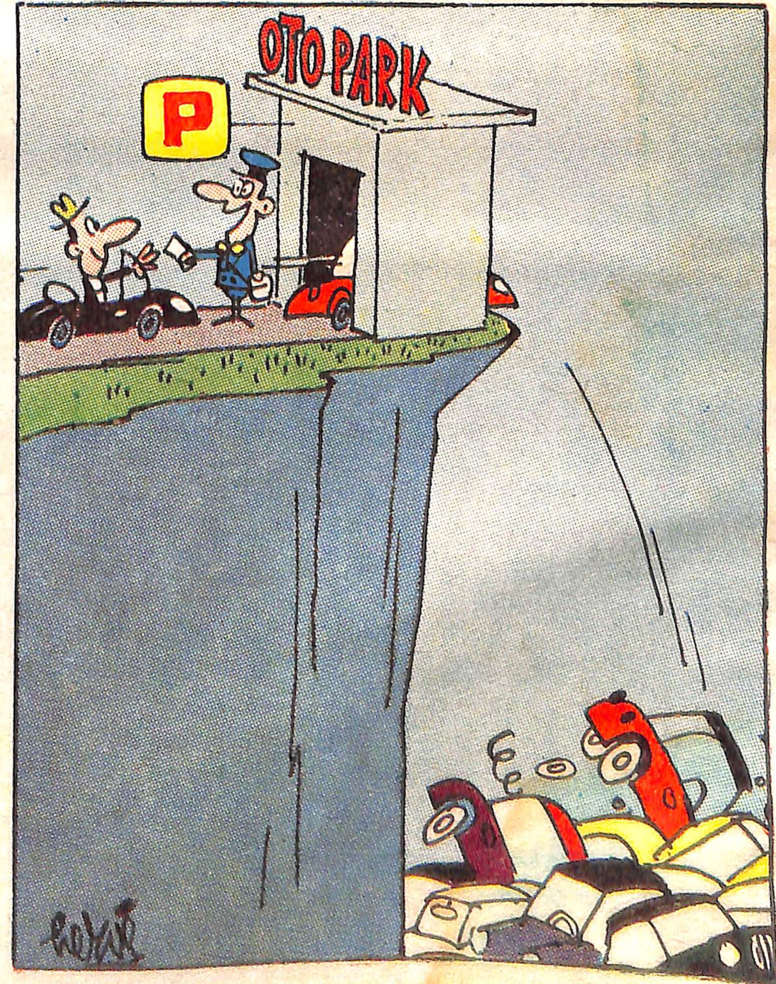
— HANİYA BALON ... BÜYÜKLERİ SEVİNDİRİYOR BALOON!.

— OOO, ŞAHANE!.. ŞEY... YÂNİ KOLYENİZİ DEMEK İSTİYORUM!..

— SADECE FİLMİ YIRTMAKLA YETİNEBİLİRDİN KOCACIĞIM!..

— BUYURUN, DAHA BOŞ YERİMİZ VAR!..